

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **VI**, Nr. **82**, **MAI 2010** *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Actualitate Ce-aţi pierdut din vedere
Zig-zag prin judeţele ţării Argeş
Atitudini România în ghearele cămătarilor
Federaţia şi visurile ei minunate
Ultimul haiduc
Istorie Nemuritori, în ciuda trădării (II)
Carte legionară Pe drumul crucilor căzute
Spiritualitate Masonizarea Bisericii (IX)
Corespondenţă Înscenările – Cazul ostaticilor din Iran
Concurs, Poşta Redacţiei

VĂ INVITĂM ÎN TABĂRA DE MUNCĂ ŞI EDUCAŢIE LEGIONARĂ

AMĂNUNTE ÎN PAG. 15

Editorial: EVAZIUNE MORTALĂ

Au venit vremuri grele, hotărâtoare pentru ţara românească. Se verifică, pentru a câta oară, "valabilitatea" sistemului iudeo-democratic, impus prin legi menite să consolideze o anumită stare de lucruri şi care, în mod evident, se dovedesc în final generatoare de catastrofe.

Pentru guvernările post-decembriste, aceste legi au suferit atâtea interpretări şi au fost modificate şi chiar contrazise de "hotărâri guvernamentale", încât, dacă nu eşti la curent cu legile decretate în ultimele luni sau chiar săptămâni, sau dacă în anumite situaţii vii să aduci ca argument Constituţia, rişti să intri în "conflict" cu justiţia.

Preocuparea majoră a oamenilor şi, în parte, a guvernului portocaliu condus de preşedintele Băsescu este "ieşirea din criză". Guvernul şi regimul actual se străduieşte să ne convingă că face eforturi "disperate" pentru a găsi o soluţie care să afecteze cât mai puţin viaţa de fiecare zi a categoriilor de populaţie care, şi fără actuala criză, se zbăteau între sărăcie şi dezastru.

Realitatea este că, în mijlocul unui galop nebun către starea de dezastru naţional, prima preocupare - şi principala - pentru executiv, secondat de un legislativ cointeresat material, este menţinerea la putere, ba mai mult decât atât, perpetuarea şi întărirea controlului asupra pârghiilor economice şi politice.

La ora actuală, populaţia ţării poate fi împărţită în două părţi distincte:

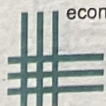
1. Cei care, sub o formă oarecare, depind de un sistem de salarizare; aceştia, la rândul lor, se pot împărţi în:

- pensionari de mai multe categorii - în funcţie de mărimea pensiei: pensii mari, între 3.000 şi câteva zeci de mii, persoane şi familii care pot duce o viaţă absolut normală şi - pentru unii - chiar îmbelşugată; altă categorie, cu pensii între 1.500 şi 3.000 lei, care, cu oarecare grijă, îşi acoperă cheltuielile. Marea majoritate, sub aceşti 1.500 lei (vorbim la gradul de inflaţie de astăzi), dacă mai ales cheltuiesc pe medicamente, trebuie să aleagă între o alimentaţie normală şi acoperirea celorlalte necesităţi, cum ar fi întreţinerea costisitoare în timpul sezonului rece şi plata unor impozite, ceea ce în mod evident reduce la minimum "coşul lunar". Mai sunt şi pensiile de 2-3 sute de lei, despre care nu pot face aprecieri, fiind la nivelul ajutoarelor sociale acordate de stat pe criterii pe care nu le cunosc, şi care nu sunt nici măcar de supravieţuire;

- salariaţii din sistemul bugetar, care,

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

EVAZIUNE MORTALĂ (continuare din pag. precedentă)

în afara unor persoane făcând parte din clientela politică la diverse niveluri, sunt plătiţi, în marea lor majoritate, cu salarii din care reuşesc cu greu să salveze aparenţele unui trai decent.

- salariaţii din sistemul economiei private, destul de mulţi, şi ei, în general, la fel de prost plătiţi, dar care nu fac parte din cei ameninţaţi de prostia şi reaua credinţă a guvernanţilor aplicând legile iudeo-democraţiei, decât indirect;

- cei care trăiesc în mediul rural, cu pensii minime, ca foşti membri ai gospodăriilor colective, şi care reuşesc în mod miraculos să supravieţuiască, oameni în vârstă cultivând un petec de pământ, încercând să-şi acopere necesitatea unui trai modest cu găina şi văcuţa sau capra din curte, cu petecul de vie numărând o sută de butuci de viţă, cu cei doi-trei pomi fructiferi, cu iernile legate de micile provizii de peste vară şi cu dormitul lângă plita din bucătărie, cu toaleta în fundul curţii şi cu apă de la fântâna din apropiere.

O să primesc replica îndreptăţită că nu am scris nimic nou şi că toată lumea cunoaşte aceste lucruri. Aşa este, dar cine le pune una lângă alta şi cine se mai gândeşte la tot ansamblul?

2. Mai am un motiv care, de fapt, face subiectul acestui articol: am vrut să vă pun în faţă enormul număr de români, totalizând, după aprecierea mea, 80-85% din populaţia ţării, în constrast cu ceilalţi, care nu sunt legaţi de performanţele guvernărilor post-decembriste, care şi-au agonisit averi prin procedee oculte, care au devenit imediat după 89 mari bancheri, mari proprietari, mari industriaşi, fără să fie întrebaţi de provenienţa capitalurilor cu care au cumpărat pe nimic, de convenienţă cu guvernanţii anilor 90, toată truda poporului român acumulată în cei 45 de ani de dezastru comunist.

A mai apărut o vastă categorie de cetăţeni români, care nu lucrează nicăieri, care se presupune că îşi câştigă existenţa prin diverse expediente, neîntrebaţi, nederanjaţi, deveniţi propietari de vile şi "castele", deplasându-se în dispreţul regulilor circulaţiei, dar şi al bunului simţ, în automobile de lux, cheltuind sume importante prin cazinouri sau stabilimente de jocuri de noroc, etalându-şi incultura, aroganţa şi agresivitatea ori de câte ori au ocazia de a se manifesta public.

Dacă te afli pe poziţia păgubaşului, te întrebi cum de este posibilă toată această desfăşurare de lucruri, având în vedere evidenta legătură între legile prost făcute, oricum nerespectate, între clasa politică şi această vastă categorie de privilegiaţi care fac ce vor şi ce le convine, dar în mod clar pe spinarea marii majorităţi a poporului român.

Întrebat cu o anumită ocazie dacă aş putea să numesc "într-un cuvînt" cele două categorii de cetăţeni români, am făcut-o fără ezitare: în buni - plătitorii de impozite, cei mai mulţi săraci, îmbulzindu-se până la 31 martie să îşi achite datoriile către stat, bucuroşi de micul bonus acordat, şi răi - trăitorii din expediente care nu sunt prevăzute în nici un nomenclator al impozitării şi evazioniştii fiscali, subminând siguranţa naţională.

Ştie toată lumea că marii gangsteri din perioada prohibiţiei americane au ajuns în spatele gratiilor, pândiţi şi executaţi de organele fiscale mai puternice şi mai eficiente decât celelalte instituţii care păzeau legile şi ordinea în Statele Unite.

Întotdeauna în ţara românească, în situaţiile de mare cumpănă s-a ales soluţia sacrificării marilor mase ale oamenilor deja săraci care au trebuit "să ducă în spate" toate măsurile de redresare după războaie, după calamităţi naturale sau după schimbări politice majore.

Totdeauna a existat o anumită categorie socială care a profitat de nenorociri pentru a se îmbogăţi, pe care crizele nu au atins-o, pe care sitemul juridic nu a reuşit să o constrângă - şi toate acestea legate de un anumit sistem de organizare cunoscut îndeobşte sub numele de "democraţie".

Să vedem în câteva cuvinte ce pretinde a fi această democraţie şi ce este în mod real.

Are pretenţia că asigură drepturi egale şi că aceste drepturi ar favoriza accesul la un trai decent.

Nu vreau să filosofez, nici să polemizez pe subiect; **mă voi referi doar la rezultatele, la roadele sistemului, care în mod evident au dus la împărţirea societăţii în foarte bogaţi şi foarte săraci**, cel puţin la noi, în România, dar şi în alte zeci de ţări - sau, dacă ne gândim mai mult, în toate ţările, cu câteva excepţii.

Să trageţi de aici concluzia că suntem împotriva oamenilor bogaţi, adică gândim şi ne comportăm ca stânga comunistă?

Problema care se pune în actuala situaţie este că **a venit momentul de a se intra în legalitate din punctul de vedere al restituirii sumelor şi valorilor furate prin evaziune fiscală.**

Pentru moment, aceasta ar fi măsura de redresare a economiei într-un termen scurt, aceasta este soluţia pe care am aplica-o dacă ar depinde de Mişcarea Legionară!

O să ni se răspundă că sumele recuperate nu sunt de natură a acoperi deficitul bugetar. Vom explica: măsura ar avea două obiective: unul pe termen scurt, în sensul recuperării unor sume importante, şi unul pe termen mediu şi lung, educativ.

Ce face statul prin guvernul în funcţie şi prin amestecul direct al preşedintelui Băsescu: ia măsura reducerii cu 25% a salariilor, a pensiilor cu 15%, precum şi a tuturor subvenţiilor directe adresate sărăcimii, compensaţiilor pentru diverse situaţii şi chiar a sumelor cuvenite pentru problemele legate de familii şi copiii acestora.

Duritatea acestor măsuri, perspectivele tragice pentru cei cu pensii mici, faptul că măsurile încalcă legile şi contravin Constituţiei, nu îi mişcă deloc pe actualii guvernanţi care, încă o dată, pentru a câta oară în istoria modernă a României, aruncă greul pe poporul român.

Este total nedrept, căci greşelile aparţin tuturor guvernărilor post-decembriste şi nicidecum cetăţenilor români, cu excepţiile de rigoare.

Nenorocirea este că **măsura este o cârpeală lipsită de efecte în perspectivă, căci cu banii economisiţi de stat nu se acoperă decât necesităţile de moment. Banii astfel intraţi în visterie nu sunt de natură a produce schimbări într-un sistem economic dovedit a fi ineficient.**

Dar să revenim la soluţia propusă de noi: *o voi ilustra cu un exemplu care este de natură a ne lăsa uimiţi, sau cel puţin aşa cred eu.*

Am citit zilele acestea o carte cumpărată de la chioşcul de ziare, din cele editate de diverse publicaţii importante în contextul ziaristicii româneşti. "Săptămâna financiară" lansează un volum intitulat "*Biblioteca lui Hitler*", scris de un american, probabil, Timothy W. Ryback. La pag. 107 citim: "Din nou, registrul fiscal demonstrează profundul interes bibliofil al lui Hitler (...) Cea mai mare deducere de impozit a lui Hitler a fost pentru cărţi: 1692 de mărci în 1930 şi sume similare în următorii doi ani" - am încheiat citatul. La început nu am înţeles şau nu îmi venea să cred: **declaraţia la organele fiscale se făcea în amănunţime, cuprinzând până şi achiziţia unor cărţi!!** ***Oare această corectitudine să stea la baza refacerii economiei germane după dezastrele celor două războaie mondiale? În parte, da!***

Să revenim însă la ce era de demonstrat: am auzit într-o discuţie televizată că în ultimii 20 de ani s-ar fi construit câteva zeci de mii de biserici. Lucrul ne bucură, dar, dacă cifra este exactă, faceţi o comparaţie cu vilele şi "castelele" construite în acelaşi interval de timp, cu casele de lux cumpărate de diverse persoane, mai mult sau mai puţin obscure, care te frapează la tot pasul, în Bucureşti, în zeci de cartiere rezidenţiale sau aiurea, şi în provincie, în oraşe, orăşele şi localităţi rurale. "Te lovesc" prin opulenţă sau prin prost gust.

Dacă bisericile sunt atât de multe şi nu pot fi decât una sau două într-un cartier, desigur că numărul construcţiilor cu destinaţia de locuinţă se ridică la milioane! Nu discutăm faptul că unele nu ar avea nici autorizaţie de construcţie, că multe sunt un kitsch desăvârşit, dar ne punem problema impozitelor.

Dacă un neamţ oarecare trebuia să plătească impozit, să justifice în acest sens suma modică plătită pe cărţile achiziţionate într-un an fiscal, un român în mileniul al III-lea (un cetăţean român), nu trebuia să plătească impozit pe milioanele cheltuite pentru construcţia respectivă?

Milioane de cetăţeni români îşi justifică cheltuielile făcute prin impozitele plătite statului? (Să fie clar, aici **nu vorbim de impozitul pe clădiri, ci de impozitul pe venitul cu care s-a construit clădirea!)** Dacă nu, ai călcat legile fiscale ale statului român şi vei suporta consecinţele civile sau penale. Eşti un hoţ faţă de organele fiscale, la prima vedere, dar oricum eşti un hoţ care ţi-ai "procurat" banii prin mijloace nelegale!

Decât să disponibilizez milioane de salariaţi, să scad drastic salarii şi pensii, să măresc impozitul pe venit sau taxa pe valoare adăugată, mai bine îmi recuperez banii de la hoţi. Dacă nu au cu ce plăti, ceea ce nu poate fi valabil decât pentru 5% din cei vizaţi, îi punem la făcut şosele, la împăduriri, în nici un caz la "trai neneacă" pe banii statului.

Am vorbit doar de clădiri, de case şi vile de tot felul; să ne ocupăm de cele mai evidente şi costisitoare achiziţii, automobilele de lux, care au depăşit ca proporţie statistică ţări avansate din Europa şi nu numai. Repet, nu vorbim aici de impozitul pe vehicul, ci de impozitul pe VENITURILE care te-au făcut posesor de vehicul de lux. Sunt sute de mii de bucăţi!

M-aş opri aici, să nu încep să umblu în conturile a zeci de mii de cetăţeni români sau cu dublă cetăţenie. ***Apropos, ăştia cu dublă cetăţenie unde sunt traşi la răspundere, în România sau în Israel?*** M-aş opri deocamdată!

Dar să revenim: "legea justificării achiziţiilor", aplicată de când? Retro-activ, din 1990!

Vi se pare că ar fi o duritate prea mare? Dar să bagi mâna în buzunarul a milioane de amărâţi nu este numai o duritate, este o nedreptate şi o ilegalitate.

Vreţi să punem lucrurile la punct? Începem să întrebăm **de unde au provenit marile capitaluri utilizate la o serie de privatizări, scormonim în motivaţiile ştergerilor de datorii către stat în valoare de zeci de miliarde de euro.** "Atacăm" profitorii de pe urma falimentelor Bancorex, Banca Religiilor, Dacia Felix etc. etc. Mergem în continuare cu justificarea sumelor "secrete" ale diferitelor "organe" ale Securităţii activând în străinătate; dacă ne mai gândim, mai găsim destule!

De abia de aici mai departe s-ar porni pe baze solide, legale şi drepte la edificarea unei adevărate economii, bazată pe promovarea valorilor în orice direcţie.

Cel puţin 80% dintre actualii deţinători ai poziţiilor (deocamdată) intangibile, ale celor care depăşesc un cont sau valori de un milion de euro, ascund în spatele prosperităţii lor manevre ilegale.

(continuare în pag. 8)

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA MAI -

***

CEL MAI BĂTRÂN LEGIONAR DIN LUME, ECONOMIST, SPORTIV ȘI INSTRUCTOR LEGIONAR **VIOREL TĂNASE DIN SIBIU,** VETERAN DE RĂZBOI ȘI DEȚINUT POLITIC, **membru al *Senatului Legionar* actual, împlinește 102 ani** luna aceasta, pe data de 24 mai!

Participant la Mișcarea Studențească din 1922 pentru drepturile Românilor în propria țară, absolvent al Academiei Comerciale din Cluj și al Școlii de Cavalerie din Târgoviște, economist la Ministerul de Finanțe și membru al Corpului Controlorilor Financiari și, totodată, sportiv (portarul echipei "Șoimii" din Sibiu și apoi arbitru de fotbal), **a intrat în Mișcarea Legionară în urmă cu 80 de ani,** în 1930 **și a înființat primul cuib din Sibiu,** "Avram Iancu", a fost **casierul județului**, a primit gradul de **instructor legionar, a luptat pe front** la Odesa și Cotul Donului, având gradul de **maior**, apoi a fost **închis** în temnițele comuniste din 1949 până în 1964, la **Aiud**, a muncit în **lagărele** de la Onești și Salcia și la **Canal**; a devenit menbru al **Senatului Legionar actual** chiar de la reînființarea acestuia în țară (2001); are copii, nepoți și strănepoți și... o sănătate de fier!

În legătură cu "fenomenul Tănase", omul cu un secol de istorie în spate, contemporanul Căpitanului și al elitei legionare, am publicat de-a lungul timpului **numeroase și ample articole, reportaje, interviuri** (în numerele din oct. 2003, sept. 2004, nov. 2005, dec. 2005, iunie 2008, iunie 2009) și, **ca în fiecare an, vom merge să-l sărbătorim.**

***

CE AȚI SĂRBĂTORIT DE 1 MAI?

- 1 mai vrăjitoresc - ***noaptea Walpurgiei;***

- 1 mai masonic - ***fondarea "Ordinului Illuminaților";***

- 1 mai muncitoresc - ***ziua muncitorului comunist.***

Cu ocazia ultimei mega-alcoolizări naționale, în cinstea căruia dintre aceste evenimente "selecte" ați ciocnit paharele?

După cunoștințele noastre, ziua de 1 mai nu este asociată nicăieri cu vreun alt obicei sau fapt istoric, iar **oficial este vorba de Ziua Internațională a Muncii, varianta edulcorată a zilei muncitorului comunist.**

În continuare detaliem motivele pentru care nu ar trebui să sărbătorim ziua de 1 mai. Sau, dacă ținem morțiș, să o sărbătorim smulgându-ne părul din capul izbit ritmic de pereții mânjiți cu sloganuri comuniste.

1. Walpurgisnacht **(noaptea Walpurgiei), numită și *"noaptea vrăjitoarelor"* este o veche sărbătoare păgână, celebrată în noaptea dinainte de 1 mai,** în special în spațiul germanic.

Fără să intrăm în detalii (ritualuri satanice, orgii, sacrificii), nu greșim când vă spunem că este un obicei absolut incompatibil cu creștinismul. În orice caz, cucoanele care se îndeletniceau cu vrăjitoria în noaptea Walpurgiei nu o făceau pentru a-și mai descreți frunțile după un an de trudă casnică sau la atelierul de croitorie, așa cum facem noi astăzi în frumoasa noastră sărbătoare legală. De altfel, idolatria sau, cum o mai numim noi, satanismul, nu reprezintă un hobby sezonier. Nu poți fi creștin 364 de zile pe an și vrăjitor numai de 1 mai.

Practic, undeva în lume, grupuri de persoane se dedau la o profanare a Creației, compensând întrucâtva rugăciunile sfinților pentru prăpădiții de păcătoși, pentru că nu avem motive să credem că noaptea vrăjitoarelor s-ar fi abolit.

2. Înființarea "Ordinului Illuminaților"

De 1 mai 1776, un grup de evrei bogați, în frunte cu Mayer Amschel Rotschild, fondează societatea secretă "Vechii căutători de lumină din Bavaria" care apoi va deveni mai cunoscută ca "Ordinul Illuminaților". Acest prim Rotschild care a ofensat pământul cu umbra sa avea de fapt numele Mayer Amschel Bauer, dar și l-a schimbat în Rotschild (Scutul Roșu), probabil... pentru a-i purta noroc.

Primul mare mentor al grupării nu a fost Rotschild (el și mulți alții au venit numai cu banii și hoția/camăta/specula lor), ci **Adam Weishaupt, un precursor al lui Karl Mordechai, zis și Marx.** Doctrina lui Weishaupt, adoptată de Illuminați, s-a numit ***"Novus Ordo Seclorum"*** și a avut nevoie de aproape un secol și jumătate de fermentație până să umple lumea de puroiul sovietic de la 1917. (Dar probabil că a contribuit substanțial și la Măcelul Francez – adică Revoluția Franceză – ce avea să se petreacă peste două decenii.)

Ideile de bază ale "Novus Ordo Seclorum" constau în:

- *desființarea monarhiei și a oricărei puteri ordonate - anarhism; (de fapt, doreau o putere foarte ordonată, dar să fie în mâna lor);*

- *desființarea proprietății private și a dreptului de a moșteni;*

- *desființarea statului;*

- *desființarea familiei (concubinajul și instruirea copiilor în instituții);*

- *desființarea religiilor teiste (cu divinități-persoane).* Dacă te închini, de exemplu, lui Zeus, Hefaistos, Ares & company, religia ta este teistă, nu ești bun. ***Dacă, totuși, crezi că există un fel de energie, de "principiu divin" impersonal, atuncu religia ta este deistă, prin urmare ești "ok".*** *Sau, cel puțin, gașca lui Weishaupt te-ar fi bătut prietenește pe umăr, zicându-ți "bravo, băiete".*

Așadar, acești "binefăcători" ai umanității ar fi dorit ca noi să trăim fiecare de capul lui, ca în junglă, lipsiți de vreun drept asupra pantalonilor de pe noi, apatrizi, orfani (toată planeta - orfani!) și fără Dumnezeu. După cum se vede, "Vechii căutători de lumină din Bavaria" căutau într-adevăr lumina, însă doar pentru a o stinge cât mai repede.

Nu numai data de 1 mai celebrează sinistrele uneltiri ale Illuminaților. Pe undeva prin Germania se mai comemorează, în public și cu mult fast, și moartea primului Rotschild (ați mai auzit despre acest lucru?).

Dacă tot ciocniți un pahar, puteți să spuneți și *"Hai noroc, Mayer Amschel Bauer, să-ți fie smoala caldă, acolo unde ești".*

3. Și, în fine, de ce este "Ziua Muncii"?

De 1 mai 1886, o manifestație muncitorească de la Chicago s-a încheiat în mod tragic cu violențe de stradă, morți, răniți, câteva condamnări la moarte și la închisoare pe viață.

Marele obiectiv oficial al mitingului respectiv fusese stabilirea prin lege a normei zilnice de opt ore de muncă, punându-se capăt unei epoci de exploatare și abuzuri ale patronilor. Faptul că astăzi încă ne mai bucurăm de realitatea acestui deziderat ar putea fi singurul motiv de bun simț pentru a sărbători data de 1 mai. Deși, de fapt, mulți dintre dvs. munciți "pe hârtie" opt ore pe zi, iar în realitate mai mult.

Comuniștii o sărbătoreau, însă, ca moment istoric al "ascuțirii luptei de clasă", deoarece reprimarea sângeroasă din 1886 a servit din plin propagandei comuniste.

În mod similar, peste ani și ani, ziua de 11 septembrie va fi, pentru oligofrenii Noii Ordini Mondiale, Ziua Internațională a Păcii, de vreme ce a servit de minune propagandei pentru "lupta împotriva terorismului". Faptul că o înscenare mizerabilă a declanșat marele tămbălău pe care îl cunoașteți, soldat, până în prezent, cu două țări culcate la pământ și ocupate fără motiv, precum și cu drepturi cetățenești grav ciuntite, inclusiv în România, va fi uitat până atunci.

Analogia merge mai departe: funesta zi de 1 mai 1886 a fost, dacă nu o înscenare, cel puțin o represiune provocată. Iată detaliile, care nu constituie o controversă (o "teorie a conspirației"), nefiind contestate de nimeni.

Încă de cu doi ani înainte se hotărâse, în cadrul convenției "Federation of Organized Trades and Labour Unions", ca data de 1 mai 1886 să fie cea de la care să se instituie norma de 8 ore de lucru pe zi.

Numărul participanților la miting se estimează între 300.000 și 500.000, iar până la sfârșitul acestuia a fost eveniment absolut pașnic. Primarul Chicago-ului, Carter Harrison Sr., plecase înainte de încheiere, probabil din lipsă de interes - în nici un caz nu a apucat vreun semn de violență.

Mai mult, se spune că revendicarea era pe cale de a fi acceptată amiabil, fapt care ar fi ameliorat condițiile de viață ale muncitorilor, dezamorsând considerabil "lupta de clasă".

După terminarea ultimului discurs, mulțimile au început să plece în liniște, numai că... a explodat o bombă în mijlocul polițiștilor.

Poliția a deschis focul, cam la întâmplare, cum se întâmplă aproape inevitabil în asemenea situații, ucigând patru civili.

Au fost arestați opt anarhiști, dintre care șase evrei din Germania (probabil, este vorba de Prusia). Această apartenență etnică este, ce-i drept, contestată de unii, care îi consideră germani, dar în zona germanică, la fel ca pretutindeni, cei mai mulți comuniști și anarhiști erau evrei. Cei spânzurați au cântat "Marseillaise", imnul revoluționarilor din Franța, înainte de execuție. (Ce rușine pentru francezi, că imnul lor național cinstește revoluția proto-bolșevică!).

Atentatul a fost atribuit anarhiștilor, însă nu s-a elucidat niciodată identitatea autorului.

Prin urmare, 1 mai 1886 nu este data de la care s-a consolidat normalitatea relațiilor de muncă, ci momentul în care liderii mișcării comuniste au fost dotați cu o armă propagandistică formidabilă; *cu aceasta, ei au produs numai suferințe și nedreptăți, în primul rând propriilor adepți care au fost doar mase oarbe de manevră.*

Ziua de 1 mai simbolizează cel puțin aceste trei lucruri: ritualul necreștin, conspirația masonică și revoluția comunistă. Unul mai prost ca altul ne sunt motivele de bucurie!

Dar să fim înțelegători: dacă tot dă statul o zi liberă, de ce să nu petrecem, când a doua zi redevenim robi? Își poate da tot omul în petec și fără să fie în cinstea vreunui eveniment. Mai mult, dacă s-ar fi dat trei zile libere în loc de una, puțini ar mai fi făcut vreo deosebire între Paște, Crăciun și 1+2+3 Mai! Sincer, suntem uimiți de faptul că, în plin apogeu al *consumismului*, nu s-a încetățenit obiceiul de a se sta la coadă la hipermarketuri pentru cadouri, cum este cazul cu celelalte sărbători.

Majoritatea petrecăreților înțeleg "Ziua Muncii" - în care se stă de pomană - ca pe unul din paradoxurile hazlii care ne mai condimentează existența.

Dacă s-ar institui "Ziua Internațională a Trasului la Măsea", în acea zi ar trebui să se muncească o normă dublă.

Lăsând la o partea chestiunea semnificației, pe care multă lume o va ignora și în continuare, vă rugăm: nu mai sărbătoriți ziua de 1 mai, *COMEMORAȚI-O!*

(continuare în pag. 15)

"Agenția de știri Garda de Fier"

Zig- zag prin județele țării

JUDEȚUL ARGEȘ

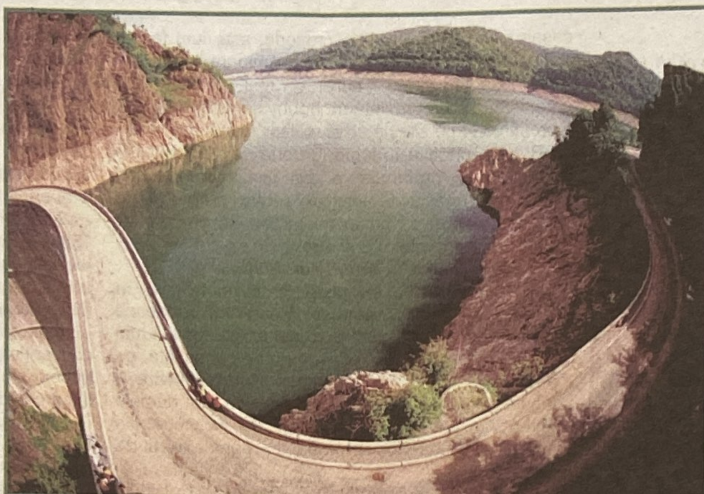
Să străbatem ultimul județ, aflat la mică distanță de Capitală.

PITEȘTI

Parcurgem cei 115 km de autostradă care duc la Pitești, oraș ce se află în zona de contact între câmpie și munte, la mijlocul unor terenuri mănoase pe care s-au dezvoltat agricultura și legumicultura, și în vecinătatea unor dealuri pe care s-au cultivat din vremuri îndepărtate vii și livezi de mare faimă.

Veche piață de schimb comercial, orașul este menționat pentru prima dată documentar într-un act semnat de Mircea cel Bătrân la 1388; în sec. al XV-lea se număra printre orașele principale ale Țării Românești.

Orașul nu are multe obiective turistice de vizitat, cel major fiind ***Biserica Domnească***, aflată în centrul municipiului. Este ctitoria lui **Constatntin Șerban Vodă** și a soției sale, Bălașa (1656).

Ridicată din cărămidă, are trei turle: una mare, pe naos, păstrată în forma originală până astăzi, și două mici pe pronaos. Clopotnița se ridică pe un pridvor mărginit la parter de șapte arcade pe stâlpi și la etaj cu pereții dintr-o serie de alte arcade, mai mărunte și mai zvelte. Este cel mai vechi exemplu de clopotniță pe pridvor. Restructurată și modificată în 1864 și 1876, în 1968 și-a recăpătat înfățișarea inițială prin lucrări de restaurare. Aici a funcționat o *Școală Domnească* până la sfârșitul sec. XIX. Biserica a fost pictată de Gh. Stoenescu, elev al lui Gh. Tăttărescu.

O altă biserică monument istoric este ***Trivale***, amplasată în parcul cu același nume, într-o pădure veche de stejari (27 hectare). Aici a fost primul schit, ctitorie a mitropolitului Varlaam, în 1569. În forma actuală datează din 1854-1856. De plan treflat, biserica are o turlă de lemn, bolți de lemn în naos și abside și tavane de lemn în pronaos.

Muzeul municipal cuprinde peste 12.000 de piese privitoare la istoria regiunii din cele mai vechi timpuri până în epoca feudală. De asemeni, aici se află o colecție bogată de științele naturii.

Obiectiv ce merită a fi vizitat este și Liceul "Nicolae Bălcescu", veche instituție de învățământ din oraș, care și-a sărbătorit demult centenarul și unde au învățat figuri marcante ale culturii românești: poeții Ion Barbu și Ion Minulescu, geograful George Vâlsan și mulți alții.

GOLEȘTI

Din Pitești se poate merge la Golești, aflat la numai 10 km depărtare. Aici se află un portal mare, boltit, într-o construcție de cărămidă încununată de un foișor cu cerdac, pe stâlpi. Este intrarea în ***Complexul Muzeal Golești,*** organizat în conacul **vechii familii de boieri** munteni Golescu. Atât conacul, cât și biserica aflată vis-a-vis, sunt monumente de arhitectură, ctitorii ale marelui vistiernic Stroie Leurdeanu, din timpul lui Matei Basarab. Ambele monumente sunt zidite de meșterul pietrar Stoica, din Moldova, care a construit și biserica Stelea, a lui Vasile Lupu, din Târgoviște.

Biserica din Golești (1646) reprezintă un foarte valoros exemplar caracteristic Munteniei din sec. al XVII-lea. Motivele ornamentale ale pietrăriei sculptate cu iscusință sunt de influență armeană. A fost restaurată în sec. al XIX-lea.

Conacul a fost construit în anul **1640**. La sfârșitul veacului al XVIII-lea, acesta a fost refăcut și extins de către banul Radu Golescu. El a înființat și o școală "pentru învățătura copiilor satului în limba românească".

În mai 1821 aici și-a instalat Tudor Vladimirescu tabăra de panduri după intrarea turcilor în țară și de aici a fost ridicat prin trădare și dus la Târgoviște, unde a fost ucis.

În perioada premergătoare anului revoluționar 1848, în casa Goleștilor s-au întâlnit mulți dintre fruntașii revoluției, printre care și Nicolae Bălcescu.

Complexul Muzeal Golești este organizat pe mai multe secții: *istorie*, cuprinzând documente referitoare la răscoala de la 1821 și revoluția de la 1848; *o secție memorială a familiei Golescu*; o secție de *artă populară* și etnografie a județului Argeș; o *expoziție* cu tema "Începuturile organizării învățământului național în Țara Românească în prima jumătate a sec. XIX".

CÂMPULUNG-MUSCEL

Să ne îndreptăm către orașul Câmpulung Muscel, mai mic, desigur, decât Piteștiul, dar mult mai bogat în vestigii istorice și culturale.

Este o așezare foarte veche, întrucât s-au descoperit în cartierul Apa Sărată urmele **castrului roman Jidova**, ce datează din sec. II-III d. Hr.

În anul 1330, aici își stabilește **reședința de scaun Basarab I**, cel dintâi domnitor al statului feudal independent.

În biserica Bărăției din oraș se păstrează și astăzi o piatră funerară din 1300, a comitelui Laurențiu de Longo Camp. Este prima mențiune documentară a numelui localității.

Centru negustoresc, în 1547 orașul avea 115 negustori care întrețineau relații comerciale cu Brașovul. Din vremea aceea se păstrează și prima scrisoare din Țara Românească, scrisă brașovenilor în 1521 de către negustorul Neacșu.

Orașul păstrează amintirea câtorva figuri de seamă din trecutul cultural al țării. Aici s-au născut pictorii Ioan D. Negulici (1812-1851), Theodor Aman (1831-1891), sculptorul Dumitru Mirea (1864-1942), istoricul și publicistul C. D. Aricescu (1828-1886), dramaturgul Tudor Mușatescu (1903-1986), savantul C. I. Parhon (1874-1969), profesorul George Oprescu, istoric și critic de ode (1881-1869), sculptorul C. Baraschi (1902-1984).

Începem vizitarea obiectivelor turistice cu ***Mănăstirea Negru Vodă***, ctitorie din sec. al XIV-lea a lui **Basarab I** și a fiului său, Nicolae Alexandru, când orașul îndeplinea funcția de **capitală** a **Țării Românești**.

În interiorul bisericii, o placă modestă acoperă mormântul lui Nicolae Alexandru Basarab, cu data morții - 16 nov. 1364.

Biserica a fost refăcută de Matei Basasrab (1636), care a ridicat și zidul de incintă. Turnul clopotniță și Casa Domnească din cadrul complexului mănăstiresc datează din 1647, iar casa egumenească a fost zidită în jurul anului 1737.

La numai 100 m depărtare se află un alt monument istoric, biserica catolică "Bărăția", refăcută în 1737 în locul unei biserici mult mai vechi. Din vechea construcție distrusă în cursul luptelor dintre turci și austrieci (1737) n-a mai rămas decât altarul, transformat în biserica de azi, și turnul clopotniță, zis "Turnul Bărăției", cu mai multe etaje, datând din diferite epoci.

Câmpulung Muscel are numeroase biserici, toate meritând a fi vizitate. Le enumăr succint: ***Biserica Domnească***, ctitorie din 1567 a doamnei Chiajna, văduva lui Mircea Ciobanul, și a fiului acesteia, Petru cel Tânăr; ***Biserica Fundeni***, datând din a doua jumătate a sec. al XVI-lea, a cărei caracteristică aparte o constituie lipsa oricărei turle; ***Biserica Șubești***, ridicată în 1552 ca biserică a breslei șubarilor, refăcută în 1779; ***Biserica "Sf. Ilie"***, zidită în formă de cruce la 1626, refăcută la 1771 și la 1891; ***Biserica "Mucenița Maria"***, înălțată în sec. al XVI-lea, reconstruită la 1697, când i s-a adăugat și clopotnița; ***Biserica "Flămânda"***, aflată în cimitirul de pe dealul Flămânda, unde se pot vedea două monumente funerare, unul al lui C. D. Aricescu (sculptor Carol Storck) și altul al lui Zoe Barașchi (sculptor C. Baraschi).

Ceea ce întâlnim mai rar prin alte părți, în acest oraș se păstrează ca monumente memoriale, pe diferite străzi, 19 cruci de piatră, din sec. XVI, XVII și XVIII. Pe una, de pe fațada casei Berechet din str. Negru Vodă, cunoscută și sub numele de Crucea Jurământului și datând din anul 1674, sunt înscrise privilegiile orășenilor.

Monument memorial este și mormântul haiducului Radu Anghel (1827-1865) de pe str. Dr. Costea.

Ca și Piteștiul, orașul Câmpulung este și un punct de plecare către diverse obiective turistice din împrejurime. Amatorii de ascensiuni se îndreaptă spre cabana Voina-Păpușa (altitudine 850 m), sub masivul Iezer-Păpușa (2463 m).

La Bughea de Sus, mică stațiune balneoclimaterică (5 km) sezonieră cu patru izvoare de apă minerală și două stabilimente de băi calde, se ajunge lesne. În pădure, pe deal se află biserica de lemn a fostului schit "Ciocanul", monument de arhitectură. (continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

ROMÂNIA ÎN GHEARELE CĂMĂTARILOR

"Dac-aş fi pentru-o zi preşedinte, v-aş amaneta pe toţi şi nu m-aţi prinde!"

Motto-ul special al acestui articol a fost ales dintre acele (puţine) versuri ale formaţiei *"Paraziţii"* pe care le putem reproduce necenzurat.

Iată, avem o veritabilă profeţie în versuri hip-hop.

Citiţi fără grijă, acest text nu conţine cuvinte indecente. Dacă, totuşi, realitatea de cea mai proastă calitate, cu care suntem nevoiţi să mânjim hârtia, ar putea trezi imagini indecente în mintea unor cititori, nu este cu intenţia noastră.

Aşadar, cu regret socotim că actualul preşedinte ne-a "onorat" deja cu prezenţa şi prestaţia sa la Cotroceni vreme de cinci ani şi jumătate, iar acest interval prăpăstios s-a dovedit a fi plin de zile pe care domnia sa le-a fructificat destul de bine în spiritul celor citate mai sus.

Mirându-ne cumva de faptul că măreţul predecesor, zis şi Ilici, i-a lăsat ceva de amanetat, constatăm că Traian Băsescu nu are de gând să fie la fel de "generos" cu cei care îi vor urma în scaun. Tinerele vlăstare din pepiniera cea mândră a democraţiei noastre vor şti să se descurce, nu ne facem asemenea griji...

Pentru a ne scoate din ghearele Fondului Monetar Internaţional, preşedintele României şi-a redus salariul cu 25% (ca bugetar), înfruntând, de asemenea, cu bărbăţie, sumbrele perspective ale unei bătrâneţi cu pensia redusă cu 15%. Tot astfel, el ştie ce-l aşteaptă în caz că va ajunge şomer (ceea ce îi dorim din tot sufletul): un ajutor social anemiat. Dar nici acest lucru nu i-a înmuiat hotărârea. Ca un efect secundar, în paranteză fie spus, la acelaşi tratament vor fi supuşi şi ceilalţi bugetari din ţară, însă acest fapt meschin păleşte în faţa viitorului falnic ce ni se deschide înainte. Ca o gură de iad!

În timp ce, după instrucţiunile precise ale consilierilor evrei, ajusta zâmbind pe gâtul ţării ştreangul cămătarilor evrei (scuze, "internaţionali"!) de la FMI, preşedintele trebuie să-şi fi imaginat măcar o dată cât de ridicol va fi când va trebui să iasă în faţă, cu charisma lui de om din popor, să se laude cu răul pe care "nu" l-a făcut. Şi acum iată-l, chiar într-o formă de zile mari: *"Dacă nu se luau măsurile pe care le-am anunţat, la începutul anului următor trebuia să angajăm un nou credit, chiar de 30 de miliarde de euro, iar astfel am fi amanetat cu totul viitorul ţării şi al fiecăruia dintre români"*. Superb; felicitări, maestre! Apoi continuă: ***"Nu pot să dau garanţii.** Ceea ce **cred** însă este că, dacă aplicăm acest program, România trece pe creştere economică, nu va mai avea creştere negativă"* - am citat de pe site-ul "ziare.com", de pe data de 9 mai a.c.

Nici *"Paraziţii"* nu ar fi putut profeţi cu atâta miez. Totuşi, bănuim că noua realizare băsesciană le va furniza texte pentru un album întreg, şi încă unul plin de termeni care nu vor mai putea fi citaţi într-o publicaţie creştină.

România are de achitat pe 2010 o tranşă de 10 miliarde de euro, dintre care 1,8 miliarde sunt numai dobânzi, din creditele contractate pe 2007, 2008 şi 2009 (conform aceleiaşi surse, "ziare.com"). Atenţie, acesta nu este cuantumul datoriilor externe ale României, este numai cât avem de plătit în acest an - şi numai la FMI!

În primul rând, ***dacă un nou credit ne-ar fi amanetat viitorul*** (lăsaţi cifrele, demult nu le mai credem!), **atunci, cu cele de până acum, al cărui viitor l-aţi amanetat?!**

Iar în al doilea rând, ***când peste jumătate din români devin brusc, substanţial, mai săraci, ce înţelegeţi prin creştere economică?*** *Poate faptul că economia României nu mai este demult românească? Da, aşa ne gândeam şi noi...*

Ar fi nedrept să nu recunoaştem că, de fapt, apreciem foarte mult **poanta băsesciană cu "marea opţiune"**, că în negocierile cu călăul "internaţional",

au existat două variante: fie majorarea taxelor şi impozitelor, fie scăderea salariilor, pensiilor etc. Dintre ele (urechile mari, cităm iarăşi din "ziare.com"), numai a doua *"presupune că FMI şi UE au încredere în Cabinetul actual că poate face reforme"*.

Ei, suntem şi noi răutăcioşi, nu ratăm nici un prilej să-i sâcâim pe unii că **nu mai suntem un stat independent.** Asta mai zicem şi noi suveranitate naţională: "FMI şi UE au încredere"... Dar pe cine sâcâim oare, că tot pe noi ne doare, iar pe acei "unii" tot în cot, ca să respectăm promisiunea de la începutul articolului (că vorbim frumos).

Iar acum ar trebui, dacă tot suntem atât de puţin extaziaţi de măsurile drastice ale celor de la putere, să citām cu surle şi trâmbiţe vorbăria, lătrăturile opoziţiei, prefăcându-ne că le găsim interesante. Surpriză: nu ne interesează! PSD şi PNL ar fi făcut aceleaşi mizerii, pentru că i-ar fi mânat aceleaşi sfori "de sus", aşa că mai lăsaţi-ne cu demagogia, minţiţi şi voi inteligent măcar o dată în viaţă! Că de nu, vă facem şi vouă o dedicaţie din *"Paraziţii"*!

Cât despre UDMR, suntem convinşi că vor şti să exploateze la maxim momentul. Probabil, vor promite că, dacă vor dobândi odată autonomia lor nenorocită, în ţinutul zis "secuiesc" nu vor scădea veniturile, făcând din tirania maghiară asupra românilor un nemaipomenit privilegiu. Sau aţi promis deja acest lucru, dragilor?

Nu putem să nu abordăm un ultim aspect, cel al similitudinilor cu recenta politică din Grecia. Mai exact, dorim să lămurim tot omul de ce situaţia noastră nu seamănă cu a grecilor. Opoziţia (iată, vă luăm în seamă, v-aţi liniştit?), prin vocea actualului şef pesedist, Victor Ponta, a remarcat diferenţa evidentă: "Grecia are un PIB de trei ori mai mare, pensia medie este de 600 de euro, nu este de 100 de euro; salariul mediu este de peste 1.000 de euro". Adică ei au de unde, nu ca noi, vreţi să spuneţi - fie, deşi nu se cere prea mult spirit de observaţie pentru a vedea asta.

Dar esenţialul cum poate să vă scape? La greci tot scandalul s-a făcut ca NU CUMVA SĂ AJUNGĂ SĂ SE ÎMPRUMUTE DE LA FMI! **Politicienii de acolo, spre deosebire de Băsescu, au dreptul să se bată cu pumnii în piept că "nu amanetează viitorul ţării".** Ei îşi feresc roţile de un ac, în timp ce noi deja pompăm în gol, cu roţile sparte. În fine, să nu exagerăm, nici Grecia nu e mult mai brează, şi nici suverană, dar aţi înţeles ce spunem aici. Chiar Uniunea Europeană îi tot trăgea de mânecă să nu se ducă la cămătarii mai sus numiţi, că destabilizează moneda unică, am mai scris despre asta.

Cu alte cuvinte, în 2007, dacă în loc să întindă mâna la bancherii evrei, Băsescu ar fi ieşit în faţă şi ar fi spus ce a spus luna aceasta, situaţia noastră de atunci ar fi semănat cu cea din Grecia de astăzi. Nici aşa n-ar fi fost bine, pentru că, după cum vedeţi, nici grecii nu reuşesc aclamându-şi guvernanţii, însă ar fi fost mult mai puţin rău.

Din aceasta nu trebuie să se înţeleagă faptul că noi agreem aceste măsuri. Disperate sau nu, ele nu sunt singura soluţie, dar, mare atenţie **atâta timp cât nu avem un conducător serios, un Salazar, un Franco... un Căpitan, nu putem să ne aşteptăm la mai puţin rău decât atât.**

Cu atât mai mult cu cât creditele deja contractate nu au fost investite inteligent, ci au alimentat consumul (salariile de până acum!), acest moment trebuia să vină.

Ba mai mult, dacă nu am fi fost deja înglodaţi, România s-ar mai fi înfruptat din "generozitatea" FMI-ească până când am fi ajuns tot aici. Ei doresc mai mult îngenuncherea noastră decât banii înapoi, însă acum îşi pot permite să ne dea câte un bici pe spinare, mai mult pentru distracţie, fără riscul ca noi să ne mai putem scutura de jug.

Acestea fiind spuse, cu un gest de mare forţă dramatică, Popeye răsuceşte straşnic de timonă, iar corabia scârţâie lugubru. **Nu este nici cel mai rău lucru pe care ni l-a făcut, nici cel mai bun. Este acelaşi, singurul lucru pe care l-a făcut vreodată ca om politic: joacă după cum i se cântă. Este destul ca să-l numim un trădător, dar nu este un tiran, ci o slugă.**

Departe de noi gândul de a recomanda cuiva sinuciderea, cu străşnicie interzisă de credinţa noastră creştină. Însă dacă, de pildă, împăratul Japoniei ar fi avut aşa ceva de declarat supuşilor săi, şi-ar fi răscumpărat onoarea pierdută cu un splendid harakiri.

Recunoaştem, ce-i drept, diferenţa clară: onoarea preşedintelui nostru nu este pierdută, ci numai "amanetată". Nu-i nimic, domnule, se rezolvă: ***nu poţi să mai vinzi nişte vapoare? Dar nu chiar cu un dolar bucata, mai negociază şi dumneata, un dolar şi 99 de cenţi, acolo...***

***

... dacă tot veni vorba...

FMI, "bucuria noastră" cea de toate zilele, până-n cea de Apoi, când ne-o scăpa Dumnezeu de pacostea asta, a mai primit o declaraţie oficială de "dragoste": **viceguvernatorul Băncii Centrale a Cehiei, dl. Mojmir Hampl, a afirmat răspicat că Fondul Monetar Internaţional a întreţinut intenţionat starea de criză din Europa de Est, pentru a avea cui să-i impună împrumuturile sale cămătăreşti** (citat de agenţia "Reuters", preluat de revista "Lumea" nr. 5/2010: ***"Înaintea crizei, FMI nu avea practic nici un client.** Odată cu această criză şi cu noua conducere, în frunte cu Dominique Strauss-Kahn, Fondul şi-a găsit de lucru şi a obţinut mai mulţi bani"*). Viceguvernatorul nu s-a exprimat şi mai tranşant decât atât, nevrând ca ţara lui să fie luată la ochi precum Austria lui Jorg Heider, Dumnezeu să-l ierte. Şi apoi, pe timp de "pace", în diplomaţie unele lucruri nu se pot spune pe şleau, însă cine are urechi, să audă...

Domnia sa le-a oferit, oarecum pe tavă, şi o scuză posibilă, anume că ar fi interpretat eronat unele date financiare din anii trecuţi, pentru ca, din acest motiv, să intervină în mod inoportun. Apă de ploaie, suntem siguri că o crede tot atât de mult pe cât o credem şi noi...

Vă daţi seama cât de recentă este această monstruoasă instituţie?

De la Revoluţia din 1989, când România nu avea NICI O DATORIE EXTERNĂ, **am fost îmbiaţi cu mici "ajutoare"...** Desigur, erau gratis, numai că opinia publică începea să se obişnuiască "bine mersi" cu fondurile care curgeau de peste graniţe, fără să-i bată la ochi că **erau fie investiţii străine, fie împrumuturi, de care acum ne este cât se poate de clar că nu aveam absolut nici o nevoie!** Oricum, cu banii se făcea o **risipă imbecilă**, ca să nu spunem că grosul se vărsa direct în buzunarele... unora.

(continuare în pag. 8)

Ştefan Hâncu

Atitudini

FEDERAȚIA ȘI VISURILE EI MINUNATE

Nu ne putem închipui (vorbesc aici de oameni normali) că o mișcare politică va fi însușită și agreată în proporție de 100% de către trăitorii pe spațiul unei țări, nici că ar fi unanimitate națională în ceea ce privește aprecierile asupra comportamentului unei minorități naționale.

Numai niște minți bolnave ar putea să-și închipuie - dar și mai mult, să pretindă - că niște legi pot declanșa sentimente de iubire, uitând că niște legi pot declanșa și sentimente contrare iubirii: este în firea omenească să respingă lucruri care încearcă să i se impună atunci când istoria, evidențele și experiențele de o viață au reușit să convingă de altceva. Atunci s-a recurs la niște reguli - se presupune, de conveniență generală - care să stabilească un mod de conviețuire - și aici mă refer la majoritari și minoritățile naționale. Aceste reguli se numesc legi și au puterea de a obliga cetățenii să le respecte.

Mișcarea Legionară și-a făcut un principiu de bază din respectarea legilor, **având totuși pretenția - absolut justificată - ca și statul român să respecte legile stabilite chiar de el.**

Respectarea reciprocă a legilor de către stat și cetățean, grupuri de cetățeni adunați în numele unor idealuri comune și chiar al unor interese comune, duce la o armonie socială; aceasta favorizează o evoluție pozitivă a lucrurilor tocmai prin respectarea drepturilor și obligațiilor cetățeanului.

Când aceste drepturi încetează de a fi asigurate de autorități, una dintre părți intră în suferință și are dreptul măcar de a protesta în termeni legali.

În trei cuvinte vă pot da exemplul unei reacții „negative" la legi aberante, reacție agreată și chiar glorificată de societatea românească post decembristă - mă refer la rezistența armată pe teritoriul României, împotriva regimului iudeo-comunist.

Această rezistență, această luptă eroică, a fost absolut ilegală vis-à-vis de legile Republicii Populare Române. *Cum erau numiți atunci acești oameni de către autorități?* ***Teroriști și bandiți.*** Ce reprezenta lupta acestor oameni? Încercarea de a-și manifesta „dezacordul" cu regimul comunist, de a ține trează în inimile oamenilor demnitatea umană; un gest de demnitate națională.

Întrebarea-cheie: *Cine a stabilit - și când - că „rezistenții" din munți nu au fost nici teroriști, nici bandiți?*

Opinia publică și chiar autoritățile, odată cu schimbarea regimului politic.

<u>Dacă regimul politic și opinia publică au stabilit că există comportamente ale autorităților legale care îndreptătesc o reacție armată a cetățenilor</u>, de ce singularele reacții ale Mișcării Legionare, provocate de terorismul de stat în perioada 1930-1938, continuă să fie tratate drept acte de terorism politic?

O să vă răspund simplu: **și atunci, ca și acum, legile sunt făcute pentru apărarea intereselor iudaice pe teritoriul național.** Încearcă prin legi strâmbe, neconstituționale, în dezacord cu legile europene, să ne închidă gura, să ne oblige să nu ne exprimăm opiniile, declarându-le rasiste, antisemite, ilegale.

Să vedem ce spune o lege concepută și promulgată de bolșevicul Iliescu în 1991 și care este anti-constituțională și anti-europeană; mai mult decât atât, chiar în cuprinsul ei se contrazice de la un articol la altul.

Așa cum se prezintă este nerespectată în aplicarea prevederilor ei de către justiție.

Art. 3, pct. 4: *„Inițierea, organizarea, sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste, care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României, precum și fapte ce pot periclita ordinea de drept."* (constituie amenințări la dresa siguranței naționale – conf. art. 2).

Ce se poate observa aici, pentru orice prost, nu pentru orice judecător care, prin definiție, este deștept și doct, dar timorat de ideea prelungirii controlului justiției: articolul se compune din trei părți distincte:

- în prima parte enunță ce nu au voie să facă niște „organizații";
- în partea a doua numește „organizațiile";
- în partea a treia condiționează, explică în ce situații sunt interzise existența și funcționarea organizațiilor: în situația în „care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României".

Ca Mișcarea Legionară să cadă sub incidența acestei legi, mai întâi și mai întâi trebuie ca „organul" să dovedească faptul că activitatea Mișcării pune în pericol „integritatea și unitatea teritorială a României".

Ori, Mișcarea Legionară are ca scop principal păstrarea unității și integrității teritoriale a României! Orice încercare de a demonstra contrariul, este o prostie atât de lipsită de logică, încât numai minți bolnave de ură ar putea să spere la așa ceva.

Legea este atât de prost făcută, încât din ea se desprinde clar că poți să practici acțiunile pe care le incriminează, cu condiția să nu pui în pericol unitatea și integritatea României.

Dar prostia nu are limite: **art. 4** anulează încă o dată art. 3, enunțând: ***„prevederile art. 3 nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii sau interzicerii dreptului la apărare, a unei cauze legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură***, garantate prin Constituție și alte legi"!

La paragraful 2 al aceleiași legi: ***„nici o persoană nu poate fi urmărită pentru exprimarea opiniilor sale politice... dacă nu săvârșește vreuna din faptele ce constituie, potrivit prezentei legi, o amenințare la adresa siguranței naționale***".

Orice provocări și manevre ar face dușmanii Mișcării Legionare (pe care noi îi asimilăm cu dușmanii națiunii, ai poporului român, al creștinismului), nu vor determina încadrarea noastră în prevederile legii „privind siguranța națională a României"!

Mai mult decât atât, **„Constituția României" decretează:**

- Art. 1 (alin. 5): *„În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, este obligatorie"*;

- Art. 8 (alin. 1): ***„Pluralismul în societatea românească este o condiție și o garanție a democrației constituționale***";

- Art. 8 (alin. 2): ***„Partidele politice*** *se constituie și își desfășoară activitatea în condițiile legii. Ele contribuie la definirea și* ***exprimarea voinței politice a cetățenilor****, respectând suveranitatea națională, integritatea teritorială*" (despre care am mai explicat), *„ordinea de drept și principiile democrației*"

***Ne punem întrebarea: care „principii ale democrației" limitează sau interzic existența unor partide?* Deocamdată, doar iudeo-democrația practicată pe malurile Dâmboviței, întrucât în toată Europa așa-zisele partide de "extremă dreaptă" - în care, fără temei, ne încadrează dușmanii - își desfășoară activitatea nederanjați decât, poate, de preferințele electoratului.**

- Art. 20 (alin. 2): ***„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratativele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, ... au prioritate reglementările internaționale"*** și, mare atenție: ***„cu excepția cazului în care Constituția și legile interne conțin dispoziții mai favorabile"***. **<u>Se înțelege clar: dacă Constituția și legile conțin dispoziții mai nefavorabile, ele nu au valoare.</u>**

- Art. 29 (alin. 1): ***„Libertatea gândirii și a opiniilor****, precum și libertatea credințelor religioase,* ***nu pot fi îngrădite sub nici o formă***"; mare atenție!! Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie... contrar convingerilor sale.

Ați înțeles, "adrisanților"?

- Art. 30 (alin. 1): *„Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile*".

- Art. 30 (alin. 2): ***„Cenzura de orice fel este interzisă***".

- Art. 30 (alin. 3): ***„Libertatea presei implică și libertatea de a înființa publicații!***"

- Art. 30 (alin. 4): ***„Nici o publicație nu poate fi suprimată***".

Mai propunem un articol **<u>apropos de frica unora de a se afla că ne citesc publicația</u>:** art. 31 (alin. 1): ***„Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public, nu poate fi îngrădit***".

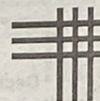
În concluzie, propunem celor care se simt lezați

de activitățile noastre publice, care sunt nemulțumiți sau „supărați" din cauza aprecierilor și convingerilor noastre, să scoată o publicație în care să polemizeze cu noi pe temele de nemulțumire și „să o lase moartă" cu reclamațiile și presiunile de orice fel. Soluția domniilor voastre este de a ne demonstra **punctual** că nu avem dreptate, ***nu la general promovând ideea că aveți niște drepturi dobândite prin naștere și prin apartenență.*** Vă rugăm să țineți cont de faptul că am prefera să nu avem ocazia nici măcar să amintim de toate aceste probleme; rugămintea noastră ar fi ***să demonstrați într-un fel oarecare că este normal să aveți pretențiile cu care înnebuniți un mapamond!***

Nicador Zelea-Codreanu

ULTIMUL HAIDUC

Aproape că nu există număr al publicației noastre în care să nu discutăm, în contextul unui articol, fără a adânci problema, **acuzația de terorism politic adusă Mişcării Legionare de toate regimurile, de-a lungul existenței sale.**

Duşmanii Mişcării Legionare, pe care şi noi avem dreptul să îi urâm cel puțin atât cât ne urăsc şi ei, au reuşit, datorită împrejurărilor istorice, să convingă o parte din opinia publică, falsificând istoria, că debutul făuritorului Mişcării, Corneliu Zelea-Codreanu, ar fi fost un asasinat politic.

În câteva cuvinte pentru cei care nu ştiu: în 1924, Corneliu Zelea-Codreanu, lider incontestabil al tineretului studios din Iaşi, hotărăşte, împreună cu apropiații săi, **construirea unui Cămin Studențesc pentru studenții creştini care nu aveau aşa ceva, *spre deosebire de studenții israeliți.***

Această inițiativă avea **mai multe scopuri:**

- Trezirea la realitate a tineretului din facultăți şi licee, pasiv în fața invaziei evreieşti în instituțiile de învățământ din Moldova, bazată pe posibilitățile financiare pe care aceştia le aveau la dispoziție din surse - să zicem - familiale, sau din ajutoarele interne şi externe puse la dispoziția elevilor şi studenților evrei de către organismele de resort, multipotente financiar atunci (ca şi acum).

- Un mod de a disciplina, de a organiza, de a mobiliza tineretul în vederea luptelor pe care aveau să le ducă, pentru salvarea ființei naționale copleşite de invadatori bine organizați, cu planuri bine puse la punct, care urmau „fabricarea" unei clase de intelectuali ce ar fi urmat în timp să ocupe locurile de conducere în societate, în dauna elementului autohton.

- Trebuia construit **un cămin cultural în sine**, loc viitor de adunare a tineretului din Iaşi, instituție pe care tineretul israelit o avea deja

– Nu în ultimul rând, Corneliu Zelea-Codreanu, descendent dintr-o veche familie de răzeşi din Bucovina, oameni care au fost obligați de-a lungul secolelor să îşi croiască drumul în viață alternând plugul şi sabia, preocupări în mod evident fizice, **dorea să schimbe mentalitatea tineretului studios că munca fizică ar conține o conotație degradantă.**

Toate aceste lucruri au fost de natură să îngrijoreze pe conducătorii şi promotorii intereselor evreieşti locale şi poate a celor din afara României, reacția fiind absolut în consens cu sistemul practicat oriunde pe mapamond.

S-a dezlănțuit o furibundă campanie de presă, prezentând activitatea tinerilor ca „periclitând siguranța națională", apreciere însuşită de autorități prin prefectul Const. Manciu, un personaj care îşi făcuse renume de-a lungul carierei prin brutalitate, „baionetă oarbă" la dispoziția superiorilor, foarte receptiv la şperțurile grase pe care comunitatea evreilor din Iaşi le oferea ca plată pentru „serviciile" aduse. **Ca să vă dau un exemplu, Prefectura dă un ordin local prin care se interzicea adunarea în spațiile publice a grupurilor mai mari de trei persoane, motivată ca măsură de prevenire a „dezordinei".** Măsura era păzită cu mare strictețe de către patrule de jandarmi înarmați cu puşti cu baioneta montată, dar ***nu se aplica grupurilor de membri ai asociațiilor sportive evreieşti, care aveau voie să străbată străzile din centrul oraşului, cu steaguri proprii şi cântând nu-ştiu-ce!***

Am uitat să menționez că tinerii nu cereau nimic de la nimeni: terenul viitorului cămin era donat de către cineva la „Râpa Galbenă", iar principalul material de construcție la vremea respectivă, cărămida, urma să fie făcută prin muncă voluntară, pe malul Prutului, la Ungheni.

Tinerii s-au apucat să facă la cărămizi, în arşița verii, plini de entuziasm, însă nu aveau ce să mănânce; Corneliu ZeleaCodreanu ia inițiativa rezolvării acestei probleme, făcând împreună cu liceenii o grădină de legume pe terenul pus la dispoziție de familia Ghika.

Inițiativa începe „să dea roade", spre disperarea duşmanilor care trec la concretizarea amenințărilor. Prefectul Manciu, la comanda unui pluton de jandarmi „cu glonțul pe țeavă", arestează grupul de tineri care lucrau la grădină, unde era în acel moment şi Corneliu Zelea-Codreanu, îi leagă cu funii şi, înconjurați de plutonul de jandarmi „cu arma în cumpănire", traversează oraşul, ducându-i la poliție. Acolo, criminalul Manciu îi atârnă de mâini şi de picioare pe o țeavă şi îi bate. Iar când începeau să urle, le băga capul într-o găleată cu apă. Acest tratament barbar s-a aplicat fiecărui copil în parte (am zis "copil" căci toți erau în jurul vârstei de 15-17 ani).

Părinții, dintre care mulți erau notabilități în societatea oraşului, află de tot ce se întâmpla şi vin la Prefectură, protestând împotriva „tratamentului" sălbatic aplicat de Manciu şi torționarii din subordine.

Tinerii, mulți schingiuiți, rămânând cu sechele pe viață, sunt eliberați, dar părinții acestora continuă protestele, adresându-se ministrului de Interne Murgescu, la Bucureşti, şi dând în judecată pe Manciu.

Ce „pățeşte" dl. prefect? Este decorat cu „Steaua României" ca un erou, iar comunitatea israelită îi face cadou o limuzină americană ultimul tip.

Dar procesele continuă, unele având ca apărător pe tânărul avocat Corneliu Zelea-Codreanu. Aceste procese au trezit un mare interes în societatea ieşeană a timpului; sala tribunalului fiind arhiplină la fiecare termen, ba chiar adunând câteva sute de oameni, mulți dintre ei evrei, încercând să pună presiune asupra judecătorilor prin manifestații zgomotoase de stradă, în fața tribunalului.

La unul dintre procese apare în sala de judecată Manciu, însoțit de trei comisari şi de jandarmi, perturbând desfăşurarea procesusului, dând ordin: „Pe el, bă!", asmuțind însoțitorii împotriva avocatului apărării - Corneliu Zelea-Codreanu - care tocmai pleda. Acesta scoate pistolul din buzunar şi trage în direcția grupului care îl ataca, rănind mortal pe prefect şi rănind uşor doi dintre cei trei comisari.

Se iscă îmbulzeală şi panică, iar Corneliu Zelea-Codreanu se duce la poliție şi se predă.

La mentalitatea şi practica zilei de astăzi, prima întrebare care se pune este ***de ce avocatul avea pistol în buzunar?***

Răspunsul este simplu şi poate surprinzător pentru un român al zilelor noastre:

- pistolul şi gloanțele se cumpărau de la magazin; de exemplu, în Huşi, oraşul meu natal şi de domiciliu al familiei Zelea-Codreanu, după poveştile din familie, armele de acest gen (pistoale cu „butoi") se cumpărau de la librărie;

- nu exista nici o restricție de procurare şi posesie;

- avocatul Corneliu zelea Codreanu primise destule amenințări cu moartea de la diverse persoane reprezentând grupuri de evrei;

- cu mâinile goale era imposibil de făcut față unui atac: evreii, atunci când îl făceau, erau într-o evidentă superioritate numerică;

- avocatul Corneliu Zelea-Codreanu circula prin oraş singur şi, cu tot curajul şi puterea pe care le avea, nu ar fi putut face față unui atac de acest gen şi ar fi preferat să moară decât să sufere umilința unei bătăi.

Dar să revenim: Corneliu Zelea-Codreanu este acuzat de crimă cu premeditare, procesul este mutat la Focşani, oraş socotit liberal la vremea respectivă, dar fiind „aproape" de Iaşi, unde popularitatea „Căpitanului" de mai târziu era foarte mare, spre mai mare siguranță se mută iar în celălalt capăt al țării, la Turnu Severin.

Care era **atmosfera generală în țară** la ora respectivă: **populația, sătulă de comportamentul în general abuziv şi arbitrar al oficialităților**, percepe gestul Căpitanului ca pe un **act eroic, de natură a reface demnitatea omului de pe stradă**, asemuindu-l cu personalități intrate în istorie sau numai în memoria colectivă a anumitor locuri din țară, sub numele de **haiduci.**

Aceşti haiduci, pe care presa şi poate şi o anumită literatură antinațională îi prezenta ca pe nişte hoți, care, eventual, mai împărțeau rodul hoției cu săracii, erau de fapt ca nişte supape de refulare, de speranță şi de dreptate, căci gesturile lor erau în primul rând justițiare, într-o societate în care justiția era un basm. ***Aproape ca şi astăzi, exact ca în perioada interbelică.***

Acuzarea respinge ideea de legitimă apărare, aducând ca argument prezența armei asupra acuzatului, omițând argumentul de neinfirmat că acuzatul nu avea de unde să ştie că în ziua respectivă prefectul şi cu trupa îl vor ataca, prezența lui în tribunal fiind un lucru obişnuit în cadrul proceselor având ca obiect barbaria lui Manciu.

Revenind la Turnu Severin: procesul este judecat la „Curtea cu juri" şi, în delirul mulțimii adunate, Căpitanul este declarat nevinovat, ca fiind în legitimă apărare.

Vă voi povesti un mic episod, absolut emoționant, din timpul procesului: Căpitanul era „încarcerat" într-o încăpere de la subsolul tribunalului, care avea un gemuleț la stradă, la nivelul trotuarului. ***În fiecare zi, copii de la şcoala primară veneau şi îi aduceau buchețele de flori de pe câmp sau din grădină şi i le dădeau prin geamul deschis!!! Fără comentarii.***

Întoarcerea Căpitanului la Iaşi este triumfală, fiind întâmpinat în toate gările pe unde trecea trenul, de mulțimi care vroiau să îşi vadă eroul şi să îl aclame.

La puțin timp după aceea, „oraşul liberal" - am numit aici Focşaniul - găzduieşte nunta Căpitanului la care participă 100.000 de nuntaşi şi este transportată din centru şi până în „Crâng" cu 2300 de care, căruțe, trăsuri, automobile. Am făcut acestă completare, cu nunta, pentru că subliniază încă o dată modul în care a judecat poporul român gestul **viitorului „Căpitan" în confruntare cu începuturile terorii de stat practicate împotriva Mişcării Legionare, soldată cu zeci de mii de arestări abuzive în care arestații erau bătuți cu sălbăticie, fără nici un temei legal, cu mii de asasinate, fără o condamnare pronunțată de un tribunal (referindu-ne la perioada interbelică). În cadrul acestor asasinate cade victimă şi Corneliu Zelea-Codreanu, la 29/30 nov. 1938** în vârstă de 39 de ani, tot Statul Major Legionar, floarea tinerimii naționaliste a României de atunci; asasinate în masă: legionari scoşi din locurile de detenție – aflați, evident, în custodia statului - legați „cot la cot" şi mitraliați de brava jandarmerie a timpului.

Ce îndrăzniseră să facă, să creadă, să spere: **că invazia iudaică, despre care am mai vorbit şi probabil vom mai vorbi,** concretizată prin activitatea „Partidului Comunist din România", **trebuia stopată din punct de vedere al urmărilor dezastruoase în viața poporului român.**

Aici mă refer la perioada în care Mişcarea legionară păstra linia de cinste, corectitudine şi respectare a doctrinei, perioada conducerii ei de către Căpitan. ***Ce s-a întâmplat după asasinarea lui şi a întregului Stat Major Legionar, când Horia Sima, călcând pe cadavrele camarazilor, transformă ce mai rămăsese din Mişcare, într-un partid la fel de condamnabil, împrumutând aceleaşi procedee care făcuseră subiectul protestelor vehemente ale Mişcării Legionare, nu ne mai aparține, chiar dacă diverşi imbecili, pe care nu îi pot suspecta de necunoaşterea adevărului, vor să facă un amestec, o similitudine, să tragă un semn de egalitate între cele două perioade.***

Dar să revenim la **gestul Căpitanului care, absolut forțat de împrejurarea respectivă, apărându-şi integritatea fizică şi morală, devine în ochii poporului român un fel de haiduc, ultimul, în mod evident:** acest gest defineşte disperarea, hotărârea poporului român, dispus la orice sacrificii pentru a-şi păstra bruma de demnitate, fără de care nu merită să trăieşti!

Distrugerea, masacrarea, sutelor de mii de legionari după instalarea regimului iudeo-comunist după 1944, în temnițele regimului şi peste tot, îi face la ora actuală pe unii îndreptățiți să se declare victime ale poporului român, încercând să înăbuşe orice voce care cere revenirea la rațional şi normalitate. Dacă ghiciți la cine mă refer înseamnă că încă nu am trăit degeaba pe acest pământ.

Nicador Zelea-Codreanu

EVAZIUNE MORTALĂ (continuare din pag. 2)

Deci să revenim: autoritățile, guvernul, să emită imediat o ordonanță (lege) de urgență, care să oblige pe toți proprietarii construcțiilor apărute după 1990, pe toți proprietarii de alte bunuri de mare valoare, cum ar fi zeci sau sute de hectare de terenuri cu orice destinație, păduri, lacuri etc., case de tot felul, inclusiv sedii sau spații comerciale, mergând până la limuzinde depășind o anumită valoare, să prezinte într-un timp scurt justificarea veniturilor prin plata impozitelor aferente.

Sutele de mii de persoane care nu vor putea justifica proveniența banilor să fie obligate să plătească retroactiv din momentul apariției bunului impozitul pe VENITURI, dacă nu l-au plătit, și în caz de insolvență să se treacă la confiscarea bunurilor și transformarea datoriei în zile de detenție, dar cu obligația de a munci (muncă silnică) în toată perioada condamnării.

Clasa politică împreună cu "neamurili", sutele de mii de șmecheri, sutele de mii de căpușe umflate și arogante, sunt plini de dispreț pentru cei cărora li se pare normal să respecte legea, care așteaptă nerăbdători să vină tramvaiul "cu noaptea în cap", pe care îi vezi la sapă în micul ogor de porumb, în arșița verii, sau care așteaptă cu nerăbdare ziua de pensie. **Cei care au dus economia de râpă trebuie să plătească, să-și subțieze conturile, sau, dacă nu vor, să fie condamnați de lege.**

Adică cum, cei care au muncit cinstit o viață întreagă și care oricum sunt prost răsplătiți prin pensii de supraviețuire, tot ei să plătească, să scoată din catastrofa economică țara, și "șmecherii" să se bucure în continuare nestingheriți de rodul hoției lor? Vă garantez că așa va fi!

Cei care prestează o muncă utilă, fără de care societatea nu ar putea să existe, oricum prost plătiți, condamnați în public de diverse voci (era să scriu greșit, "vaci") că ar da meditații sau că ar pretinde bani, condiționând serviciile, cei care lucrează zi-lumină să își poată întreține familia sau să își facă o familie, ***tot ei trebuie să plătească incapacitatea clasei politice și a guvernanților de a ține sub control respectarea legilor de orice fel?*** Vă asigur că da!

Evaziunea fiscală, transformată într-un fenomen la nivel național, apreciată de noi conform titlului acestui articol, ca ***"evaziune mortală"***, și-a dovedit eficiența, devenind **distrugătoare pentru statul român.**

Ideea că sumele recuperate printr-o lege făcută de specialiști competenți și neimplicați în raptul național nu ar rezolva situația economică de moment, este greșită, din două motive:

- Marea evaziune din ultimii douăzeci de ani se ridică, fără nici o exagerare, la multe zeci de miliarde de euro și recuperarea lor se poate face mai repede decât efectele unor investiții, care, oricum sunt mai mult decât incerte.
- Recuperările în sine ar prefața intrarea într-o nouă eră a politicii fiscale și, aplicând cu fermitate măsurile coercitive, ar crea în continuare climatul normal privind evaziunea fiscală.

Eradicarea evaziunii nu trebuie să se limiteze la marii evazioniști; numărul mijlociilor și micilor evazioniști este atât de mare, fenomenul este atât de răspândit, încât rezolvarea problemei pentru "de acum înainte" ar schimba în totalitate cantitatea resurselor economice ale statului român.

S-au găsit niște neprofesioniști, ca să nu zicem proști sau răuvoitori, să aplice așa-numitul impozit forfetar pe micile antreprize care oricum aveau un statut oficial, lăsând fără surse de existență alte sute de mii de oameni.

Au venit alții cu ideea obligativității caselor de marcat pentru vânzătorii de produse agricole din piețe! Altă nerozie; probabil că interesa pe cineva încheierea unor afaceri grase cu aparatele respective.

Ilegalitățile în piețele atât de răspândite în toate localitățile urbane, să zicem, din România, pleacă de la zecile de mii de intermediari în desfacerea produselor agricole și nu numai, care, în loc să plătească un impozit fix, pentru că nu poate fi controlat volumul micilor operații comerciale de vânzare, plătesc "taxa pe tarabă" care în proporție de 80% intră în buzunarul șefului pieței, și mai plătesc o mică taxă "de protecție" mafioților care controlează zona.

Aceste piețe, care ar trebui să fie locul de desfacere al micului producător agricol, au devenit scena uneia dintre cele mai mari și absolut evidente evaziuni fiscale, care alimentează din gros pe cei ce controlează economia "neagră" și dă prilejul primarilor din diverse comune să își cumpere automobile de 80.000 de euro, după cazul devenit public cu furtul automobilului primarului dintr-o comună, Amărâta, pe litoralul Bulgariei, unde se dusese bietul om să își petreacă zilele de Paști. Care este legătura dintre primarii comunali și piața "neagră": probabil foarte cunoscută: ei eliberează "certificatele de producător", obligatorii pentru ocuparea unei tarabe în piață, unor persoane care nu au cultivat în viața lor un metru pătrat de grădină, dintr-un dispreț total pentru această muncă și, în general, pentru orice efort fizic.

Există în toate orașele României o castă foarte prosperă, a vânzătorilor de flori. Se pune o întrebare foarte simplă: cum poate fi controlat volumul vânzărilor, pentru perceperea impozitului aferent?

Să merg mai departe, să întreb autoritățile dacă deranjează cu întrebări indiscrete conducătorii și membrii marilor clanuri interlope, care controlează sectoare întregi ale vieții economice locale, în număr de peste o sută pe întreg teritoriul național, **și care se transformă în unele împrejurări în regi și împărați,** fapt care nu deranjează "organili" securității naționale prin atingerea Constituției.

În tot acest haos tolerat de autorități, încurajat în mod ocult de distrugătorii din umbră ai statului român, ai autorității statale, ai normalității, ca să nu mai vorbim că sunt dușmanii oricărui gen de prosperitate, marea majoritate a românilor, multe milioane de oameni au devenit victimele fără scăpare ale sistemului democratic din România, care, încet dar sigur, devine la fel de odios cetățeanului român precum comunismul de care doar teoretic a scăpat.

***

ROMÂNIA ÎN GHEARELE CĂMĂTARILOR (continuare din pag. 5)

Despre FMI a început să fie vorba, cel puțin pentru noi, doar din vremea "strălucitei domnii" a lui **Traian Băsescu, care a și reușit să contracteze grosul datoriei externe a României.**

Ne aducem aminte cu greață de propaganda care se făcea **împrumuturilor, ca și aderării la UE - ambele chestiuni erau fluturate ca niște mari idealuri naționale.** Iar când acestea s-au îndeplinit, nu a fost destulă șampanie pentru toată lumea. Prostimea se bucura în fața televizoarelor, de parcă echipa națională de fotbal ar fi câștigat trei campionate mondiale!

Nu ar trebui să aveți nici un dubiu: împrumuturile s-au început dinainte de criză, când lucrurile mergeau simțitor (mai bine?) mai puțin rău în economia României. Refuzul acestei "oportunități" nu s-ar fi soldat cu reduceri de 25% ale salariilor.

Dacă am reușit să vă deschidem apetitul pentru **studierea "*<u>PROTOCOALELOR ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI</u>*"**, vă vom oferi încă o mostră, cu care se poate interpreta într-un mod original smucitura de hățuri care tocmai ne-a zdruncinat țara.

Respectivul document, contestat de mulți ca un fals, plagiat sau instrument de agitație antievreiască, **se verifică, în general, atât de bine în realitate!**

Dar brusca reducere a nivelului de trai din România, ca și norii negri ce se adună peste viitorul nostru, par să constituie o excepție. **Iată ce plănuiau "înțelepții": *"Pentru a nimici industria creștinilor, vom mări speculația, gustul luxului, al acestui lux care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom fi dat naștere în același timp unei scumpiri a obiectelor de primă necesitate (...)"***

Nu este nimic nemaipomenit, ci dimpotrivă, banal. În special chestiunea luxului, cu observația că majoritatea românilor au ajus să considere acest viciu "în firea omului", nu rezultatul unei manipulări îndelungate.

Dacă judecăm la rece: ce cheltuieli au fost acoperite din împrumuturile atât de păgubos contractate de la FMI, cu siguranță că majoritatea au fost un lux inutil (pentru unii, că doar nu au primit toți românii câte un kilogram de caviar de căciulă). Eventual, din acele fonduri s-a asigurat respectarea protocolului citat mai sus, pentru că, oricât ar fi crescut salariile, tot nu se putea cumpăra mai multă brânză cu ele.

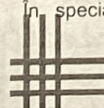
Dar acum lucrurile se prezintă ca o defecțiune evidentă. D-le Băsescu, aici scrie că salariile se măresc, nu scad cu 25%! Formula indicată în această carte de căpătâi a politicii românești era cealaltă, creșterea taxelor și, în cel mai rău caz, menținerea salariilor. Nicidecum reducerea fățișă a veniturilor, mai ales că deja circulă zvonul că vor crește mai târziu, oricum, și impozitele!

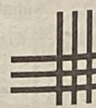
Avem un moment de neobișnuită transparență, în care mizeria este așezată în prim plan, cu un posibil efect de trezire la realitate a unor români care nu vor mai fi ușor de adormit la loc. De ce și-ar asuma păpușărimea din culise un asemenea risc?

Vă mai oferim o frază plină de "înțelepciune" din Sion, care lămurește perfect "defecțiunea":

"Nu vă puteți închipui cât de ușor pot fi aduși la o naivitate inconștientă cei mai inteligenți creștini, cu condiția de a-i face mulțumiți de ei înșiși, iar în același timp cât e de ușor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, și astfel să-i robești unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obține noi succese."

Este clar? Detaliile acestei manevre arată că nu atât poporul, șocat de noile griji materiale, cât președintele însuși constituie ținta principală. Bine, hai să lăsăm la o parte expresia "cei mai inteligenți creștini" - Traian Băsescu nu este lipsit de inteligență, dar nici geniu politic și nici (evident că nu) bun creștin. Oricum, "Protocoalele" fac o generalizare, ceea ce înseamnă că rețeta ar putea fi aplicată și unor politicieni mai răsăriți. Însă el este cel care a devenit prea mulțumit de el însuși, cu posibilitatea ca veleitățile sale dictatoriale să iasă la iveală într-o manieră a la Ceaușescu, adică bântuit de megalomanie și nu chiar atât supus evreilor. Nu am remarcat până în prezent nici o asemenea nesupunere în politica sa, poate doar megalomania (mai ales în privința importanței pe care și-o atribuie când face sluj pe lângă Statele Unite). Dimpotrivă, ni se pare supus ca un mielușel, însă cine poate ști ce anume i se va ordona să facă, încât să fie tentat să refuze? Prin urmare i se administrează un "mic insucces", i se opresc și aplauzele, în scopul de a-l readuce la gradul de obediență dorit (slugărnicie absolută). Apoi, după prezenta porție de dresaj cu nuiaua, va "obține noi succese". Aceste viitoare succese nu implică redresarea situației economice a țării, poate doar un nou val de narcotizare a conștiințelor. Le va obține, totuși, numai cu condiția ca el, Băsescu, să... ce? Nu suntem chiar atât de nerăbdători să aflăm!

NEMURITORI, ÎN CIUDA TRĂDĂRII (II)

(continuare din numărul trecut)

A trăda înseamnă a înşela în mod voit şi perfid încrederea cuiva, săvârşind acte care îi sunt potrivnice, pactizând cu duşmanul, iar trădarea, conform DEX, reprezintă o faptă reprobabilă, o infracţiune (pedepsită prin lege). Fresca Judecăţii de Apoi, pictată la intarea mănăstirii Voroneţ, ni-l înfăţişează pe ***trădător*** (*Iuda*) la "loc de cinste" în iad, chiar la pieptul Satanei. De altfel, nu doar aici, ci şi în alte multe biserici şi mănăstiri este prezentă această scenă, ilustrând gravitatea trădării.

Toţi cei care citesc cu atenţie Istoria Românilor (învăţată mai mult sau mai puţin în liceu), constată cu surpriză, oroare şi indignare faptul că *trădarea ne-a măcinat puterile Neamului* (aşa cum remarca şi Căpitanul în "Pentru legionari").

Schimbarea atât de deasă a domnitorilor Ţărilor Româneşti s-a datorat nu numai conjuncturii nefavorabile, nu numai intervenţiei puternicului şi temutului Imperiu Otoman şi vecinilor hrăpăreţi, ci, mai ales, uneltirilor, intrigilor, dezbinărilor şi trădării din mijlocul românilor (dar şi de trădările aliaţilor).

Departe de a spune că această racilă i-a măcinat doar pe românii: istoria Franţei, de exemplu, sau a Angliei, nu sunt mult mai "trandafirii", ci mânjite de acelaşi duh necurat şi de sângele vărsat din cauza trădării.

A rămas celebru episodul în care Vlad Ţepeş, după ce s-a înconjurat de un mare număr de oşteni aleşi şi de încredere, i-a adunat pe boieri şi i-a întrebat, pe fiecare în parte, câţi domni cunoscuseră pe tronul Ţării Româneşti. Cei tineri cunoscuseră deja zece, iar vârstnicii, douăzeci! Cerând să i se explice cauzele atâtor schimbări, anormal de dese, şi neprimind răspuns, cronicarii povestesc că domnitorul le-a strigat dregătorilor săi: "*Vina o poartă ruşinoasele voastre dezbinări!*" şi curtea palatului s-a umplut imediat de ţepe. Atât Ţările Române cât şi lumea întreagă nu mai pomeniseră un asemenea conducător, iar vestea pedepsirii exemplare a făcut înconjurul cancelariilor europene.

Nici gloriosul Ştefan cel Mare nu a fost scutit de trădări: întâi Laiotă Basarab, apoi Basarab cel Tânăr (zis şi Ţepeluş) şi în final Vlad Călugărul, toţi urcaţi pe tronul Ţării Româneşti prin forţa armelor de către Ştefan cel Mare şi oştenii lui – pentru a avea Valahia ca aliat în lupta antiotomană – l-au trădat, plecându-se turcilor, iar cel de-al treilea protejat chiar s-a alăturat duşmanilor în ceea ce avea să fie cea mai mare lovitură peste domnitorul Moldovei: pierderea Chiliei şi a Cetăţii Albe din 1484.

De altfel, *Codul marţial* al moldovenilor se rezuma la un singur articol: "***Fugarul care va lăsa câmpul bătăliei să fie pedepsit cu o moarte mai cumplită decât aceea ce i s-ar fi putut întâmpla în luptă din partea vrăjmaşului***"

În ciuda trădării marilor dregători, armatele domnitorilor români, formate din ţărani şi boieri, au fost exemplare, constituind un model, mărturiile cronicarilor străini cu privire la spiritul de luptă şi sacrificiu al românilor din acele vremuri fiind edificatoare:

"*Ei se bat cu o asemenea **îndrăzneală şi dispreţ faţă de duşmani**, cu o asemenea încredere în sine, încât **cu o mână de oameni înfrânseră mari armate ale vecinilor***" scria Graziani.

"*E un popor totdeauna foarte ciudat, capricios, ţâfnos, dar **atât de dur şi războinic, încât nu o dată a dat lecţii acelora care nu-l lăsau în pace***" citim la Vigenere.

"*Ostaşii moldoveni sunt viteji şi meşteri în luptă, deşi sunt nişte ţărani proşti, luaţi de la plug*" ne spune Bielski. "*Sunt oameni groaznici şi foarte viteji; şi nici că este pe faţa pământului un alt popor care pentru gloria războinică şi eroism să apere o ţărişoară mai mică contra mai multor duşmani, atacându-i şi respingându-i fără încetare*" notează Orzechowski.

De aceea am reuşit să ne păstrăm fiinţa naţională, teritoriul şi credinţa strămoşească şi să supravieţuim aproape două milenii "în calea tuturor răutăţilor", cum spunea Iorga, şi mereu după pierderea domnitorilor înţelepţi şi viteji s-au ridicat alţii care să ducă mai departe lupta.

Mihai Viteazul (1558 – 1601)

"Io, Mihai voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Ţării Româneşti, al Ardealului şi a toată Ţara Moldovei".

Românii stăpâneau din nou, după veacuri, din Maramureş până la Dunare şi de la Nistru până în Banat.

În vara anului 1600, puterea lui Mihai Viteazul ajunsese la apogeu: el conducea toate cele trei trei ţări româneşti, iar aceasta izbândă îl facuse pe cât de celebru, pe atât de respectat in Europa.

Cu atât mai tragică pare moartea sa, prin trădare, cu cât a venit foarte curând după acest moment de mare glorie.

După opinia istoricului Constantin C. Giurescu, "*Cauzele căderii lui Mihai au fost, pe de o parte, răscoala nobililor unguri şi înţelegerea lor cu generalul imperial Basta, pe de altă parte, duşmănia polonilor.*"

Interesat de o alianţă cu Mihai Viteazul în vederea apărării împotriva expansiunii spre vest a Imperiului Otoman, împăratul Rudolf al II-lea de Habsburg, stăpânitorul Sfântului Imperiu Roman de Neam Germanic, nu a vrut, însă, să-l recunoască drept domn al Ardealului, dorind să păstreze pentru sine acest teritoriu şi să-i acorde lui Mihai Viteazul doar funcţia de guvernator.

In 1601, după mai multe neînţelegeri şi reconcilieri de formă cu generalul Giorgio Basta (care era comandantul armatelor germane ale împăratului Rudolf al II-lea, şi care fusese **aliat al lui Mihai Viteazul**), după mai multe confruntări cu nemeşii unguri din Ardeal, se punea din nou problema stăpânirii acestui teritoriu.

Iată cum s-au succedat evenimentele, după descrierea aceluiaşi istoric citat mai sus:

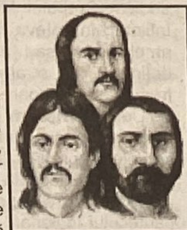
"*In zorii zilei când voievodul trebuia să plece spre Făgăraş, în aug. 1601, Basta trimise un detaşament de trei sute de germani şi valoni, aceştia din urmă comandaţi de ofiţerii Jacques Beauri şi Mortague care aveau ordin să-l aresteze pe Mihai, iar dacă se opune, să-l ucidă. Aşa se şi întâmplă. (...)*

*Şi astfel, printr-un asasinat mârşav, s-a încheiat **scurta şi glorioasa carieră de domn şi cuceritor a lui Mihai care a lăsat, totuşi, în urmă, o imensă speranţă: aceea că unirea celor trei ţări româneşti e un fapt realizabil.***

*Aveau să treacă mai mult de trei veacuri până să se întâmple din nou, dar, în tot acest timp, nădejdea a fost hrănită şi de faptul că, **odinioară, cineva arătase că se poate.**"*

Ca o paranteză: una dintre cele mai lungi domnii din istoria Valahiei, cea a lui Constantin Brâncoveanu (1654 – 1714), supranumit "prinţul aurului", remarcată prin diplomaţie şi prudenţă, s-a sfârşit în mod groaznic, cu mazilirea, torturarea şi uciderea domnitorului şi a tuturor fiilor săi de către turci - care îi făgăduiseră domnia pe viaţă - **în urma intrigilor propriilor rude.**

Horea *(Nicola Ursu)* **(1731 – 1785), Cloşca** *(Ion Oargă)* **(1747 – 1785) şi Gh. Crişan (1733 – 1785)**

Începută în noiembrie 1784, în satul Curechiu (Hunedoara), răscoala lui Horea, Cloşca şi Crişan, mişcare cu caracter naţional, apărută ca reacţie a iobagilor români din Ardeal, disperaţi de situaţia lor tot mai greu de suportat, s-a încheiat după foarte scurt timp, la sfârşitul lunii decembrie a aceluiaşi an, când cei trei conducători au fost prinşi – tot prin trădare - şi executaţi.

Deşi se pusese un premiu de câte 300 de galbeni pe capul fiecăruia dintre cei trei, susţinuţi de majoritatea românilor, ei n-au putut fi capturaţi de autorităţile austro-ungare altfel decât **prin trădare**. S-au găsit câţiva ţărani care, ispitiţi de bani, au ajutat la capturarea lui Horea, Cloşca şi Crişan, care stăteau ascunşi în timp ce preoţii români (care se raliaseră mişcării) umblau prin sate pentru a aduna banii necesari pentru ca Horea să se poată duce din nou - pentru a cincea oară - la Viena, spre a pleda cauza iobăgimii române în faţa împăratului austro-ungar, Iosif al II-lea.

În codrul Scorăgetului din Munţii Gilăului, în decembrie 1784, câţiva ţărani s-au apropiat de coliba de crengi în care stăteau ascunşi Horea şi Cloşca şi au fost primiţi în colibă de cei doi, dar s-au năpustit asupra lor, i-au legat şi i-au predat autorităţilor. Tot prin **trădare** a fost capturat, o lună mai târziu, şi Crişan. A urmat judecata, apoi execuţia lui Horea şi a lui Cloşca printr-o pedeapsă extrem de crudă: tragerea pe roată. Trupul lui Crişan, care se sinucisese în închisoare, a fost zdrobit în acelaşi fel.

Dar sacrificiul lor n-a fost zadarnic: un exemplu de revoltă care, deşi înfrântă, a adus, măcar în parte, schimbările pe care le-a urmărit: în anul următor, printr-un act solemn promulgat de Iosif al II-lea, în Ardeal a fost desfiinţată iobăgia.

Tudor Vladimirescu (1780 – 1821)

Fiu de ţăran, a devenit funcţionar al statului ("vătaf de plai", echivalentul funcţiei de subprefect), apoi locotenent de panduri, pentru a ajunge, pentru foarte scurt timp, în postura de cârmuitor al Munteniei. Cariera militară, datorită căreia numele său a rămas legat de cel al pandurilor (trupe neregulate, un soi de "trupe de guerilla") a început prin participarea la războiul ruso-turc din 1806-1812, în fruntea unui corp de panduri olteni (aceştia aveau să formeze, mai târziu, nucleul oştirii cu care Tudor Vladimirescu a intrat în Bucureşti pentru a susţine revendicările).

Moartea lui şi înfrângerea revoluţiei conduse de el s-au datorat **trădării de către cei cu care se aliase**, eteriştii conduşi de Alexandru Ipsilanti.

Dorind să contribuie la eliberarea Valahiei de sub apăsătoarea vasalitate faţă de Înalta Poartă otomană şi să o scape de flagelul domniilor fanariote, Tudor Vladimirescu încheiase o înţelegere cu conducătorul Eteriei (organizaţie dedicată eliberării creştinilor – în special a grecilor - de sub stăpânirea otomană).

Eteriştii se bizuiau pe sprijinul Rusiei; aceasta, însă, a dezaprobat mişcarea; în plus, organizarea armatei eteriste lăsa mult de dorit; trupele nedisciplinate ale lui Ipsilanti jefuind pe drum multe gospodării, stârnind nemulţumirea populaţiei.

Când a devenit evident că Ipsilanti nu era un conducător şi un aliat de nădejde, conflictul între el şi Tudor Vladimirescu a ajuns atât de grav, încât Ipsilanti a hotărât să se descotorosească de român printr-un complot. Prin trădare, Tudor Vladimirescu a fost ridicat de la Goleşti şi apoi asasinat la Târgovişte.

Deşi revoluţia condusă de Vladimirescu a fost înfrântă, **cel mai însemnat dintre scopurile ei a fost atins: începând din 1822, şi în Ţara Românească, şi în Moldova a luat sfârşit neagra epocă a domniilor fanariote**, iar cele două principate au căpătat dreptul de a avea - din nou, după mai bine de un secol - domni pământeni.

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Carte legionară

”PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE” – VIRGIL IONESCU (XIII)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

CALVARUL

Ziarele de dimineață anunțaseră fără comentarii **arestări efectuate în toată țara.**

Căpitanul nu fusese arestat. Aceasta ne întărea supoziția că totul era neserios. El a fost arestat însă după două zile, la Predeal, și de acolo adus la București, la Jilava. Dar de aceasta am aflat mult mai târziu, căci din acea zi n-am mai avut vești și nici ziare.

In noaptea următoare, o parte dintre cei ce eram **arestați** la liceul Mihai Viteazu, dintre care **amintesc pe** PROF. ZELEA-CODREANU, senator legionar, ing. GH. CLIME, șeful Partidului Totul Pentru Țară, BĂNICĂ DOBRE, gazetar și luptător pe frontul spaniol împotriva bolșevismului, avocat MIȘU POLIHRONIADE, șeful garnizoanei legionare București, avocat TRAIAN COTIGĂ, fostul șef al studențimii, NELU MÂNZATU, prof. RADU MEITANI, avocat CRISTIAN TELL, avocat RADU BUDIȘTEANU, NECULAI TOTU, luptător pe frontul spaniol împotriva bolșevismului, col. ZĂVOIANU, senator legionar, preot Cristescu, prof. Dragoș Protopopescu, prof. VASILE CRISTESCU, vicepreședintele Partidului Totul Pentru Țară, marele poet prof. RADU GYR, dr. PAUL CRAJA, ing. AUREL SERAFIM, ALECU CANTACUZINO, șeful Corpului Moța – Marin, GH. FURDUI, fost șef al studențimii pe țară, dr. ȘERBAN MILCOVEANU, șeful de atunci al studențimii pe țară, ing. EUGEN IONICĂ, șeful Asociației "Prietenii Legiunii", GH. ISTRATE, șeful Frățiilor de Cruce, dr. VALER NEAGOE, șeful studenților mediciniști, avocat Al. Vergati, preot ȘTEFAN PALAGHIȚĂ, EU, poate și alții pe care mintea îi scapă acum, am fost îmbarcați într-un autobuz încăpător și, întovărășiți de un locotenent și câțiva jandarmi, am părăsit Capitala pentru o destinație necunoscută. (...)

In timpul nopților sufeream de frig, iar ziua de foame. Hrana era oribilă și neîndestulătoare

Voia bună n-o pierdusem și aceasta va mai dura un timp. Speram mereu că totul va trece, ca în alte dăți, căci, oricât am fi căutat, **nu puteam găsi justificare legală pentru o deținere îndelungată, *și la eventuale procese și condamnări nu ne puteam gândi, știindu-ne nevinovați!***

De zilele grele în pregătire ce se torceau departe, în lumea politică, nu știam nimic și **nu le prevedeam neomenia, numărul, felul și cruzimea. (...)**

Aci, ca peste tot, unde legionarii erau obligați să trăiască în comun, s-a început organizarea vieții în colectivitate.

Conducerea lagărului, precum se cuvenea, a revenit lui CLIME, ajutat de Ilie Gârneață și Mile Lefter, curând și de Corneliu Georgescu, cei mai mari în grad. Prima condiție și mai de seamă, acceptată de fiecare legionar disciplinat, a fost și va trebui să rămână recunoașterea "ierarhiei". Ea implica acceptarea unor valori, consfințite prin înfăptuirile celui gradat, nu prin voturile celor mulți, conferită de cel ales să conducă. **Aberațiile de mai târziu *(n. n.: șefia unui impostor, ca H. Sima)* nu încăpeau în vocabularul legionar din acea vreme,** când spiritul de disciplină, ierarhie, dragoste și înțelegere a fost elementul efectiv de putere și progres legionar. De altfel, o ierarhie a existat și există în orice societate organizată. Ea nu e de lipsă nici în ceruri. Sfinții nu sunt nici ei egali. Unii au mai multă vază, alții mai puțină, după aprecierea pe care le-a dat-o Biserica, adică tot o organizație omenească. Dacă Dumnezeu a acceptat-o, chiar la fel, întrebarea nu m-a preocupat și n-aș fi în stare s-o discut - și mai puțin s-o rezolv.

Prevăzând cele ce s-ar fi putut întâmpla în viitor (și s-au produs), Clime stabilise o listă de cam cincisprezece nume, care să se urmeze la conducerea lagărului de îndată ce un anterior ar fi dispărut.

O zi în lagăr se începea printr-un serviciu religios. După sfârșitul fiecărei slujbe religioase, **cântam cântece legionare** în necazul paznicilor care aveau ordin să ne împiedece, fără posibilitate de a o face, căci gurile ni le puteau închide doar prin moarte. Cântecul a fost și rămâne exteriorizarea melodică a tuturor simțămintelor legionare, făcând parte întreagă și definitivă din trăirea și ritualul legionar. *"Numai acei cu sufletul curat pot cânta. Omul încărcat de păcate și cel care urăște, nu-l vei auzi cântând"*, spunea Căpitanul. **Legionarii cântau mereu, la orice ocazie. Pentru fiecare eveniment își creaseră cântecul potrivit**: închiși și ferecați în lanțuri, îngenuncheam și cântam: *"Cu noi este Dumnezeu,*

Căpitanul *(în stânga)* **la proces**

înțelegeți Neamuri și vă plecați" sau *"Sfântă tinerețe legionară"*, ca o sfidare a celor ce ne prigoneau; la mormântul eroilor se cântă *"Imnul legionarilor căzuți"*, în poziție "pentru onor"! Alte melodii aminteau de întâmplările mari și mici, locale, regionale sau generale, ca *"Arnota"*, *"Dealul Negru"*, *"Cântecul Nicadorilor"* și așa mai departe. Aveam și altele, nenumărate marșuri, sau cântece de vitejie, prin care se preamăreau amintiri, și se da imbold eroismului legionar.

Mă voi opri o clipă asupra unuia dintre cântece, cel mai hulit de vrăjmași, intitulat: *"Echipa Morții"*, considerat de ei ca o aprobare și îndemn la asasinat. In realitate, acest marș fusese **compus pentru o echipă legionară care, în vara anului 1933, pornea în propagandă prin Banat și Ardeal ca să înfrunte adversități, persecuții, poate și moartea.** Cred că exista o categorică deosebire între cele ce, de fapt, reprezenta marșul și intențiile false ce-i atribuiau cei de rea credință. **Cântecul *"Echipa Morții"* nu era marșul celor care se duceau să omoare, ci a celor care se duceau să primească moartea!**

Ani de zile cântecele legionare s-au cântat pe o singură voce; mai târziu, ele au fost armonizate pentru coruri, pe voci. Melodiile erau în majoritate originale, câteva numai împrumutate, grefându-se pe ele versuri legionare. **NELU MÂNZATU a rămas cel mai de seamă compozitor și interpret al simțămintelor legionare redate pe note muzicale, transpuse mai toate pe versurile lui RADU GYR, marele martir și poet al românismului.** CĂPITANUL a fost îndrumător și mereu un animator al talentelor, plăcându-i îndeosebi corurile. Nici un cântec nu se populariza în Legiune fără asentimentul lui. Îmi amintesc că atunci când a cerut lui Nelu Mânzatu să compună un *"Marș al Muncitorilor"*, dedicat Corpului Muncitoresc Legionar, de curând înființat, în câteva rânduri i-a cerut lui Mânzatu s-o amplifice și să-i adâncească unele părți. Forma definitivă, de o armonie deosebită, este de mare frumusețe și vigoare.

Desigur, despre cântecul legionar ar fi pagini de scris, nu câteva rânduri, cum am îndrăznit să dau, complet nepregătit în această materie. Dar nici să fi făcut uitată această parte din viața legionară nu se putea. Sper că, pentru îndeaproape cercetare a cântecului legionar, se va găsi careva să-l studieze și să-l analizeze așa cum i se cuvine, împlinind și această lipsă din istoricul eroicului tineret român, umilit și ucis, care, după fiecare lovitură, renăștea mai aprig, refăcut din cenușa lui, și la care mă gândesc mereu cu emoție și tristețe că nu i-a fost dat să rămână așa cum a fost și l-am dorit. Totuși sunt, nu numai sigur, dar și convins, că se va reface, că nu va vegeta numai ca un simbol al unor timpuri care trag să moară. Fenomenul legionar mai poate deveni strălucitor prin capacitatea jertfirii de sine, întru miraculoase înfăptuiri!

Am făcut cunoștință cu legionari pe care nu-i cunoscusem încă. (...) Revelația lagărului a fost și a rămas prof. NAE IONESCU. Vechiul meu prieten întrecuse cu mult marginele atitudinii de adevărat legionar. Pe toți ne-a uluit tactul și răbdarea cu care suporta deținerea; ne înțelegea, integrându-se în viața noastră, deși nu fusese legionar, ci numai un mare prieten. Acum, ca unul dintre cei mai autentici, câștigase în sufletul fiecăruia dintre noi gradul cel mai înalt. Fie în dormitorul lui, fie când ieșea prin curte, legionarii făceau roată în jurul lui, dornici a-i asculta vorbirea clară, colorată și înțeleaptă, mai ales în analizarea momentelor politice. Moartea lui, un an mai târziu, a fost una din acele pierderi de neînlocuit suferite de Mișcarea Legionară, considerând-o în imediata linie după aceea a CĂPITANULUI și a lui MOȚA, la fel cu a lui CLIME (n. n.: locțiitorul de drept al Căpitanului), BANEA (n. n.: șeful Ardealului Legionar, mare caracter și mare organizator) și VASILE CRISTESCU (n. n.: locțiitorul lui CLIME).

In timp ce afară dictatura regală, îndeplinită prin acel tarat fizic și moral ce se numea Armand Calinescu, își făcea mendrele, ascuțind uneltele de tortură și de moarte, **în lagăr se țineau conferințe educative, se făcea muzică, se citeau versuri, mai ales de Radu Gyr** și ne făuream visuri, mereu alături de realitate. (...)

Aproape zilnic erau aduși legionari. Nu în grupuri numeroase, ca la început, ci individual. Aduceau ultimele vești, **povestind grozăvii despre felul în care erau tratați legionarii prin beciurile polițiilor și ale Siguranței Statului.**

Moralul însă le rămânea ridicat. Oastea legionară nu pierduse din combativitatea cunoscută. *Acest spirit constituia unul dintre marile pericole întrevăzute de Căpitan, în situația de atunci, căci tactica "a nu se răspunde nici unei provocări" contrazicea firea lor.*

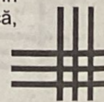
Forțele sub presiune, oricând gata de explozie, puteau fi ușor utilizate de orice cap "necopt", dornic de glorie ieftină și în stare să provoace ieșiri cu consecințe catastrofale pentru Căpitan și cei închiși, cum de altfel s-au produs.

Printre cei aduși, cam pe la sfârșitul lui Iunie, a fost și Corneliu Georgescu, comandant al Bunei Vestiri, unul dintre întemeetorii Mișcării. Nefiind până atunci arestat, găsise de cuviință să se prezinte ca apărător în procesul Căpitanului. A fost arestat la Consiliul de Război și trimis în lagărul de la Ciuc.

O nouă vizită a soției mele ne-a confirmat vestea primei condamnări a Căpitanului, căruia i se pregătea un al doilea proces pentru trădare, proces care nu era decât răzbunarea preventivă a unui rege înfricoșat, ce se credea amenințat să-și piardă tronul sau metresa, poate amândouă. **Vestea condamnării ne-a impresionat, dar cât timp îl știam în viață, nu pierdeam speranța că toate se vor sfârși cu bine.**

Pesimistul lagărului devenise Dragoș Protopopescu, prof. universitar, scriitor și poet. In realitate, trebue să recunosc că el a fost mai clar-văzător decât noi toți. Când a aflat de a doua condamnare a Căpitanului, la 10 ani, a considerat viitorul Mișcării Legionare ca încheiat. *"Legiunea e Căpitanul și fără Căpitan nu există Legiune"* susținea Dragoș, și sunt departe de a susține că nu a avut dreptate.

Soția mea, întovărășită de a lui Alecu Cantacuzino, ne-a făcut o ultimă vizită în lagăr. Amândouă ne-au adus vestea că,

după condamnarea Căpitanului, **ni se pregăteau procese şi celor din lagăr. Urma să fim împărţiţi în loturi, după importanţa pe care ne-o atribuia guvernul 'în Mişcare** si ca atare vom fi judecaţi. Alecu şi cu mine făceam parte din primul lot. **Condamnările ne fuseseră deja fixate din cabinetul lui Călinescu, aşa cum se procedase şi pentru Căpitan,** numai că pedepsele noastre urmau să fie întru câtva mai mici.

Cred că încercam aceleaşi simţăminte îndurate de primii creştini, în aşteptarea **sfârtecării trupurilor în circuri. Cu deosebirea că, în secolul al XX-lea şi în România, sacrificaţii vor fi executaţi în toiul nopţilor şi în întunericul închisorilor, departe de ochii publicului, care vor afla de ele din ziarele de a doua zi, aşa cum va vrea guvernul să le redea.** Modernul Neron, Carol-Ucigaşul, ne adăsta înconjurat de politicienii îmbuibaţi dar nesătui, atenţi la importanţa vreunui ciolan ce li s-ar azvârli, rânjind în aşteptare în jurul ghilotinei care ne decapita.

Greşisem şi greşeam când, în dorinţa de a mă linişti, **priveam lucrurile prin prisma subţire a legalităţii. Uitam mereu că aceasta, codificată cândva şi în ţara noastră, rămăsese încuiată în cărţile prăfuite ale trecutului,** aflătoare doar în vitrinele anticarilor, pe unde nimeni nu le mai căuta.

Eram prinşi de vii între dinţii unui angrenaj puternic, extrem de complicat, nimicuri ale căror oase trebuiau zdrobite. Mângâierile unor speranţe într-un viitor mai omenesc erau bune de zvârtit în **cavoul încăpător al iluziilor româneşti.**

Clime, care făcea şi el parte din lot, a predat comanda lagărului lui Ilie Gârneaţă şi celorlalţi doi comandanţi ai Bunei Vestiri, care rămâneau.

Cine să-şi fi închipuit pe atunci că doar trei din lotul acelor care eram duşi, vom mai ajunge să revedem pe cei care vor mai supravieţui şi din lagăr! Lăsam în urmă prieteni şi oameni dintr-o bucată, prea. numeroşi ca să-i enumăr acum.

Cam pe la prânz, vagonul pregătit pentru noi şi garat în staţie a fost ataşat la trenul de Braşov. Din vagon mai zăream sus, departe, clădirea gălbejită a lagărului şi curtea în care se mişcau legionarii puncte negre pe verdele cenuşiu al ierbii tocite de paşi.

Din lotul care am plecat la judecată, au făcut parte: *Gh. Clime, Al. Cantacuzino, Vasile Cristescu, Bănică Dobre, Serafim, Furdui, ing. Eugen Ionică, dr. Craja, Sima Simulescu, Gh. Apostolescu, Gh. Istrate, preotul Edineţi, dr. Şerban Milcoveanu, preotul Cristescu, Radu Budişteanu, Cristian Tell, Mişu Polihroniade, Cotigă, Neculai Totu şi cu mine.*

Prof. VASILE CRISTESCU şi Gh. Istrate s-au decis să evadeze la prima ocazie mai nimerită, sărind din mersul trenului. Clime a fost anunţat. Eu am primit însărcinarea să stau pe lângă căpitanul de jandarmi, ca să-i distrag atenţia.

Vagonul de clasa III-a în care călătoream avea şi un compartiment îngust, numai cu două bănci, separate de rest. Căpitanul de jandarmi şi cu mine am luat loc în el. Spre seară am scos merindele aduse de soţia mea şi o sitclă de vin bun, pe care le-am împărţit frăţeşte.

La cele două capete ale vagonului, pe coridoarele de intrare, au fost plasaţi câte patru jandarmi, de unde nu puteau vedea cele ce se petreceau la ferestrele vagonului.

In compartimentul principal, de mijloc, au fost plasaţi legionarii, fără jandarmi printre ei. Toţi păreau liniştiţi şi chiar bine dispuşi, astfel că nu se puteau bănui cele în pregătire.

Evadarea urma să se execute în timpul nopţii, în orice loc în care trenul şi-ar fi micşorat viteza, când paznicii obosiţi vor fi adormit sau pierdut din puterea de veghe. Cum s-a întunecat, luminile din vagon au fost micşorate, legionarii pretinzând că le era somn.

In urmare, totul s-a desfăşurat conform prevederilor. Spre miezul nopţii ne apropiam de Braşov. Căpitanul dormea, jandarmii, care nu adormiseră încă, moţăiau. Trenul îşi micşorase viteza. VASILE CRISTESCU a coborât binişor geamul vagonului, a făcut semn lui Istrate să-l urmeze şi a sărit. Istrate a avut un moment de îndoială, ALECU CANTACUZINO i-a spus "dacă nu sari tu, sar eu" şi, fără să mai aştepte răspunsul, a sărit. Trenul reluându-şi viteza, Istrate a rămas.

După cum ne-a prevestit mai târziu Alecu, la Râmnicul-Sărat, el şi Vasile Cristescu s-au rostogolit în josul taluzului, alegându-se cu zdrelituri fără importanţă. Apoi fiecare, fără să se mai întâlnească, şi-a văzut de drum. Ajunşi la Braşov, s-au ascuns pe la prieteni, de unde, mai târziu, pe drumuri diferite, au ajuns la Bucureşti.

După câteva luni, Alecu Cantacuzino, prins, judecat şi condamnat, a fost adus la închisoarea Râmnicul-Sărat. **VASILE CRISTESCU, unul dintre cei mai de seamă comandanţi ai Căpitanului, trădat** (se bănuieşte de cine şi de ce) **a fost împuşcat de poliţiştii care-i înconjuraseră locuinţa pentru a-l prinde.**

Notă: *Ceea ce Virgil Ionescu bănuieşte, a fost confirmat: prof. VASILE CRISTESCU, şeful Comandamentului Legionar de Prigoană, a fost trădat de HORIA SIMA, omul responsabil cu legăturile în teren, singurul care ştia unde se ascundea V. Cristescu; despre această trădare scriu şi comandanţii legionari Ion Dumitrescu-Borşa, Const. Papanace şi Şt. Palaghiţă în cărţile lor de memorii ("Cal Troian intra muros", "Fără Căpitan", Cazul H. Sima şi Mişcarea Legionară" şi "Garda de Fier spre reînvierea României"), iar "Cuvântul Legionar" a publicat în 2004 mărturia av. Nicolae Coterbic, martor al trădării.*

Pe la şapte dimineaţa, trenul a sosit la Chitila. Pe linia care înconjoară Bucureştii, aceea a "forturilor", am ajuns la Jilava. Înainte de a fi introduşi în cazematele Jilavei, am fost riguros percheziţionaţi, noi şi bagajele. După ce s-a sfârşit cu înregistrarea şi percheziţia, am fost încarceraţi în bine cunoscutele cazemate ale Jilavei. Cu două zile înainte Căpitanul, condamnat, fusese transportat de acolo la închisoarea Doftana.

Îndată ce am rămas singuri, ne-am îndreptat spre dormitorul, simetric aşezat de cealaltă parte a porţii de intrare, în cazemata interioară în care fusese închis Căpitanul.

Acolo am îngenuchiat şi ne-am rugat pentru El şi pentru noi. Ni se părea că acei pereţi umezi şi reci, nesimţitori, mai radiau părticele din sufletul lui chinuit. Am aprins o candelă, care a ars zi şi noapte cât am stat la Jilava. Apoi am ieşit tăcuţi şi îngânduraţi ca dintr'o biserică, iar în urmare ne duceam în grup, sau câte unul, spre reculegere, când ne simţeam răbdarea spre sfârşite.

Primeam zilnic vizitele avocaţilor. Erau puţini cei care mai îndrăzniseră să se înscrie pentru apărarea noastră. Nădejdea ne rămânea în Radu Budişteanu, implicat cu noi, fosta podoabă a baroului de Ilfov.

Închisoarea Râmnicu Sărat

Un nou apărător înscris, tânărul avocat Cosmovici, ne-a adus vestea că HORIA SIMA era în Bucureşti. Puţini îl cunoşteam sau auzisem despre el.

Cum între timp ION BELGEA (n. n.: şeful Comandamentului Legionar de Prigoană), arestat, fusese transportat la lagărul Miercurea Ciucului, iar PAPANACE părăsise Capitala, CILIME ne-a propus să delegăm conducerea **provizorie** a Mişcării Legionare lui Sima. Ne-a argumentat alegerea pe considerentul că Sima era unul dintre comandanţii legionari mai puţin cunoscuţi de poliţia Capitalei.

Instrucţiunile necesare pentru conducerea Mişcării Legionare i-au fost transmise lui Sima prin Cosmovici, împreună cu schema unui nou sistem de organizare, care să înlocuiască cuiburile, deoarece prin ele s-a dat prilej de arestări a mai multor legionari deodată. Legătura Clime – Cosmovici - Sima s-a păstrat luni de zile, chiar după condamnarea şi transferarea noastră la Râmnicul-Sărat, mai precis până la respingerea recursului în Casaţie, după care Cosmovici, isprăvindu-şi mandatul de avocat al nostru, n-a mai avut voie să ne viziteze.

Delegaţia pentru conducere dată lui SIMA, **ca oricare dintre funcţiunile Mişcării, era provizorie. Iar "provizoratul" necesita şi confirmarea CĂPITANULUI.**

Atribuţiile lui fuseseră limitate în a ţine legătura cu centrele legionare din ţară, care nu trebuiau să acţioneze în nici un fel, ci numai să aştepte în linişte şi răbdare, desfăşurarea ulterioară a evenimentelor politice.

Confirmarea CĂPITANULUI nu ştiu să-i fi venit vreodată lui SIMA! Când ar fi putut s-o facă, după transferarea de la Doftana la Râmnicul-Sărat, unde noi ne găseam, CĂPITANUL a delegat pe VASILE CRISTESCU, unul dintre cei doi evadaţi din trenul care ne-a dus la Jilava.

Intr-un alt dormitor, vecin, erau deţinuţi câţiva comunişti în frunte cu Cristescu Plăpumarul. Îşi aşteptau şi ei ziua judecăţii. In curte ne despărţea un gard de lemn, totuşi nici un fel de contact, nici de bună ziua, nu s-a stabilit între noi. **Le prindeam adesea privirile piezişe, ironice, prin care ne săgetau, cu bună dreptate: noi, luptătorii pentru înfăptuirea unui stat puternic românesc, eram mai vitreg trataţi ca ei, militanţi întru distrugerea aceluiaşi stat.**

Inginerul Clime, care păstra toate legăturile cu exteriorul, ne-a comunicat primirea unei scrisori de la Nichi Constantinescu, din închisoarea Aiud, prin care cerea autorizaţia să evadeze împreună cu Dom Belimace, Caranica şi cei zece, Decemvirii, în frunte cu Caratanase, aduşi şi ei de la Doftana. Nichi scria că totul fusese pregătit până în amănunte: gardienii erau înţeleşi să-i ajute şi unii gata să fugă cu ei. Îşi rostuiseră şi gazdele la care să se ascundă, răspândite prin diferite părţi ale ţării, numai data evadării mai rămânea de ales.

Cum era de aşteptat, propunerea a făcut vâlvă. Am discutat-o două zile sub diferitele ei aspecte, pro şi contra. Mai toţi, şi în special eu, eram pentru această lovitură. Ne dam perfect seama de imensul răsunet provocat de această evadare în opinia legionară şi nelegionară. S-ar fi paralizat pentru lungă vreme orice încercări ulterioare ale zbirilor noştri. Regele, cu toată clica, ar fi tremurat la gândul la cele ce se puteau aştepta din partea a treisprezece oameni încercaţi, gata, oricând, la orice.

Bineînţeles, mai curând sau mai târziu, unii dintre evadaţi ar fi fost prinşi, dar câţiva numai să fi rămas afară era destul ca să se întreţină o atmosferă de presiune şi să anihileze ofensiva călăilor. Dar destinul, în legea lui, a vrut altfel. Mă întreb de ce n-am fost în stare, atunci şi niciodată, să prind de gât acest destin, să-l târnuesc ca pe un rău ce a fost cu noi, să-l fac să mă ţină minte, să se mai schimbe şi să devină mai înţelegător. Dar cum n-am învăţat să dezleg apele şi să le întorc din curs, nu l-am putut întoarce nici pe el.

Astăzi, după ce am trecut prin cele întâmplate în urmare, cred mai mult ca oricând că tocmai aceasta ar fi fost acţiunea cea mai potrivită pentru acele timpuri, întru apărarea Căpitanului. O amânare numai cu câteva luni a executării lui ar fi fost suficientă spre a se ajunge la timpul începerii războiului mondial, care l-ar fi salvat.

Cei treisprezece odată evadaţi, nu trebuiau să întreprindă nimic. Era suficient să stea liniştiţi prin ascunzătorile lor, căci numai prezenţa lor în libertate ar fi fost destul! In orice caz, mai rău decât a urmat pentru Căpitan şi atâţia alţii, ce s-ar fi putut întâmpla? *(continuare în numărul viitor)*

Pagină realizată de
Ştefan Buzescu, student

Spiritualitate

MASONIZAREA BISERICII
SAU
"AUDIENȚĂ LA UN DEMON MUT' - SAVATIE BAȘTOVOI (IX)

(continuare din numărul trecut)

Anul 2022, Chișinău.

Slugile întunericului. Puterea dragostei.

La masa din apartamentul din Chișinău, povestea, începută cu mulți ani în urmă, continua. Totul era la fel, cu o singură schimbare... Erau trei ani de când VICTOR își recăpătase fiul, printr-o împrejurare care nu reprezintă cel mai important aspect în toată întâmplarea. Important era că cei doi s-au regăsit și că această regăsire s-a făcut prin Hristos.

Serile lungi petrecute împreună l-au apropiat pe Ștefan de Hristos. Cercetările făcute de tatăl său vreme de atâția ani l-au impresionat atât de mult, încât hotărî să se alăture și el acestei lupte donquijotiene. De fapt, nici nu se putea altfel: oricine crede în Hristos ajunge să lupte pentru credința sa.

Au fondat împreună o organizație nonguvernamentală cu scopul de a apăra și a promova valorile Ortodoxiei. Adunările și conferințele organizate de VICTOR umpleau cele mai încăpătoare săli ale orașului. Conferințele lui erau traduse în limbile europene și preluate de organizații cu scopuri similare din Occident.

În ultima conferință, intitulată *„Religia răului"*, VICTOR a vorbit despre demonismul lumii în care trăim, arătând că **persecuțiile și torturarea creștinilor nu au încetat, ci doar au căpătat o altă formă, mult mai perfidă.**

- Toate regimurile care și-au propus exterminarea creștinilor, începând de la Imperiul Roman și terminând cu Imperiul Comunist, au constatat un paradox care s-a verificat de fiecare dată: cu cât sunt uciși mai mulți creștini, cu atât mai mulți apar în loc. Tertullian numea sângele mucenicilor „sămânța creștinilor", care, cu cît se varsă mai mult, cu atât aduce mai multe roade.

Torționarii din închisorile comuniste din România îi chinuiau pe creștini în decursul a zeci de ani, dorind să-i aducă la disperare, și le spuneau de multe ori: *„Știm că vă doriți să vă omorâm, ca să ajungeți mucenici!* ***Dar noi n-o să vă omorâm înainte de a vă face să vă lepădați de Hristos****, ca să vă duceți în iad!"* Aceste mărturii, lăsate de cei care au supraviețuit temnițelor comuniste din România, ne arată că **torționarii nu erau atei**, ci credeau în Dumnezeu și în răsplata viitoare. De aceea **ura lor împotriva lui Hristos și a creștinilor nu era o ură omenească, ci una demonică.**

Cineva din sală se folosi de pauza scurtă pe care a făcut-o oratorul pentru a-și umezi gâtul:

- In conferințele dvs. tot timpul încercați să personificați răul. Oare chiar credeți că demonii există?

- Noua ordine mondială este încununarea aspirațiilor tiranilor dintotdeauna, ajungând să domine nu doar trupurile oamenilor, pe care le exploatează prin muncă și prin siluire spre împlinirea poftelor de tot felul, ci și sufletele lor.

Stă în firea lucrurilor ca tiranii din toate timpurile, care sunt slugi ale diavolului, să-L urască pe Hristos.

Lupta nu se duce între oameni și oameni, ci între diavol și Hristos.

Fiecare dintre noi se situează, prin propria alegere, de o parte sau de alta.

Numai Hristos, prin dumnezeiasca Sa chemare la libertate, a sfărâmat de-a lungul vremii lanțurile minciunii și ale morții cu care satana îi încătușa pe oameni.

Glasul lui Hristos, care cheamă: "Cunoașteți adevărul și adevărul vă va face liberi", a ridicat de fiecare dată noi și noi luptători împotriva tiraniei și a minciunii. Nici o altă religie din lume nu a afirmat că între stăpân și sclav nu este diferență și că toți oamenii pot crește până la slava lui Dumnezeu, prin jertfa Fiului. **De aceea creștinismul este atât de urât de către toți cei care urmăresc să-și supună loruși omenirea.**

Da, cred că satana există și că răul care guvernează astăzi relațiile dintre oameni este opera lui!

- Cum vedeți lupta împotriva acestui rău? ***Aveți un program elaborat?*** *Căci ați afirmat că slujitorii răului duc o luptă sistematică și bine gândită împotriva credinței și a oamenilor lui Hristos.*

Vă referiți la persecuțiile istorice împotriva creștinilor, credeți că ele nu au fost niște evenimente spontane?

- Persecuțiile istorice, pline de sânge și groază, au fost înlocuite cu persecuțiile la nivelul minții. **Dușmanii creștinismului au înțeles că lupta cu slujitorii lui Hristos are alte legi decât legile acestei lumi stăpânite de frică și minciună.**

Așa cum Hristos S-a arătat mai slăvit după moarte, înviind, tot așa și slujitorii Lui, fiind persecutați și uciși, se arătau mai strălucitori, atrăgând mii, zeci de mii, iar alteori popoare întregi în armata lui Hristos. Acest lucru l-au înțeles slugile întunericului, **renunțând la persecuțiile pe față ale creștinilor. Ei și-au infiltrat vreme de secole oamenii lor în Biserică, încercând să o surpe din interior. Obiceiurile străine Evangheliei, cum sînt slugărnicia, luxul, goana după slavă deșartă și onoruri trecătoare, dorința de stăpânire, lașitatea, împietrirea față de durerea aproapelui, au transformat pe mulți ierarhi și preoți în oameni urâți de toată lumea. Acesta este sfârșitul.**

- Anunțați sfârșitul Bisericii?

- Biserica va dăinui atâta timp cât vor mai fi ierarhi iubiți de popor. Nu este dușman mai mare pentru stăpânitorii acestei lumi decât ierarhii iubiți de credincioși. Pentru că nu este un dușman mai mare al răutății decât dragostea.

- Credeți că mai există astăzi astfel de ierarhi și preoți?

- Noii conducători ai lumii au ajuns să dețină controlul asupra Sinoadelor tuturor Bisericilor, dar și în aceste condiții le scapă episcopi credincioși care ajung în fruntea poporului. Deprinși cu ascultarea și cu respectul față de cei mai mari, mulți oameni ai lui Dumnezeu ajung să fie hirotoniți, nedetectați de antenele oarbe ale întunericului, care nu pot face deosebire între smerenia adevărată și supunerea din interes, între ascultarea harică și slugărnicie. **De aceea, atunci când ne așteptăm mai puțin, unii episcopi sparg carapacea tăcerii și se întorc împotriva sistemului. În toate timpurile au fost sinoade întregi aservite minciunii și de fiecare dată unul sau câțiva episcopi le-au stat împotrivă și le-au învins.** Eu cred în biruința Bisericii, pentru că Biserica este Hristos.

- Prin ce credeți că se manifestă în primul rând această lucrare a răului în lume?

- Timpul în care am pășit este o sistematică și neîncetată luptă împotriva dragostei, deci împotriva lui Hristos.

Legile urii încep să împânzească lumea, constituindu-se într-o religie a răului.

Oamenii au ajuns să-și proslăvească patronii ca pe niște zei și să facă orice, dar absolut orice, pentru bani.

Moartea și boala au devenit principalele surse de făcut bani. **Demoni cu chip de om fabrică boli, iar mai apoi vând medicamente la prețuri inimaginabile. Zilnic în lume mor mai mulți oameni decât în timpul războiaelor armate de odinioară.**

Omenirea a ajuns un lagăr de sclavi, care sînt legați de locurile de muncă, de rețelele de comunicare, de cârdurile de tot felul, **de magazine, de curentul electric, de apă, de mijloacele de transport - într-un cuvânt, de tot.**

Oamenii marilor orașe sînt amenințați cu oprirea apei și a gazului, cu întreruperea curentului electric. **Oricare ar fi prețul cerut în schimbul acestor servicii, ei sunt gata să-l plătească.**

Cine s-ar fi gândit, pe timpul când li se făgăduia libertatea, că vor ajunge să muncească din zori și până-n seară doar pentru mâncare și îmbrăcăminte? Orice relație interumană va ajunge în curând imposibilă.

In sală domnea o liniște mormântală. Toată adunarea înțelegea că prognozele lui VICTOR sunt posibile și că, în parte, se adevereau chiar atunci. O spaimă indecisă domina întreaga adunare. „Ce este de făcut? Mai este vreo scăpare?", părea să întrebe mulțimea de ochi ațintiți asupra lui VICTOR. Intuind neliniștea lor, VICTOR continuă:

- La vremea venirii lui Hristos, lumea zăcea în aceeași stare.

Pe atunci jertfirea pruncilor ca ofrandă demonilor și orgiile erau considerate normale. Oamenii trăiau într-o disperare atât de mare, încât bărbații preferau să se lupte pe viață și pe moarte în arenă, doar pentru a avea pâine și vin pe săturate, iar femeile considerau de mare cinste să ajungă obiecte sexuale în palatele stăpânitorilor.

Dar a venit Hristos și lumea a căpătat o altă față.

Cine a propovăduit Evanghelia? Cine a mers împotriva tiranilor, a cruzimii și a desfrâului care cuprinseseră întreg pământul? Doisprezece pescari care, în loc de care de luptă, aveau niște simple sandale, iar în loc de arme, blândețea și nădejdea în Hristos.

Unde este teroarea comunismului? Cine ar fi crezut atunci că Biserica va renaște? Iată, eu sunt unul dintre cei născuți și educați în comunism. Am fost ateu și am luptat împotriva Bisericii. Dar până într-o zi, când Hristos a hotărât să mă cheme. Acestei chemări nu-i poate sta nimeni împotrivă.

Nu putem spune: să se plinească voia Domnului, ci să arătăm că și voia noastră este bună și în armonie cu voia lui Dumnezeu.

Cele trei ispitiri pe care le-a pus diavolul înaintea lui Hristos în pustie sînt puse și înaintea noastră, a fiecăruia, în diferite momente ale vieții. Acestea sînt foamea, dorința de stăpânire și nesocotirea lui Dumnezeu.
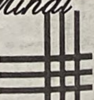
Marea majoritate a oamenilor nu trec de prima ispitire și acceptă să fie robi doar pentru a avea pâine în fiecare zi. Alții, după ce ajung bogați, sunt robiți de propriile năzuințe de a pune stăpânire peste oameni și lucruri. Iar cei din urmă, fiind bogați și având și o părelnică putere politică sau economică, ajung să creadă că, dacă se vor arunca de pe streașina templului, Dumnezeu Se va grăbi să-i salveze.

Să nu spunem niciodată: mă arunc în viitoarea vieții, iar Dumnezeu va face voia Sa cu mine și cu lumea, ci să facem ceea ce știm că este drept. Iar drept este ceea ce ne-a poruncit Hristos. Amin!

VICTOR era obosit, dar radia de bucurie. Simțea că toți acești oameni cred în Hristos și în biruința Lui. Iar altceva nici nu mai conta.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

ZIG-ZAG PRIN JUDEȚELE ȚĂRII
JUDEȚUL ARGEȘ

(continuare din pag. 4)

NĂMĂIEȘTI

Vom zăbovi mai mult în satul Nămăești, la 7 km distanță, unde s-a născut poetul G. Topârceanu (1886-1937). Aici a fost amenajat un muzeu memorial, în casa unde poetul a creat primele poezii și unde autorul "Baladelor vesele și triste" venea adesea. Se păstrează în micul muzeu peste 200 de piese documentare originale.

O uliță a satului se înfundă sub coasta de piatră. Urcând treptele săpate în stâncă, se ajunge la o ***Mănăstire rupestră, Nămăești***, datând, se pare, din sec. al XVI-lea.

Frumusețea cadrului natural al satului o constituie **muntele Mateiaș**. Pe acest munte se află ***Mausoleul Eroilor***, care amintește de luptele crâncene purtate între localitățile Dragoslavele și Nămăești, în oct. **1916**. Unități restrânse ale armatei române a trebuit să reziste cu eroism împotriva puternicelor forțe alpine ale armatei germane, aduse anume ca să forțeze **trecătoarea Bran - Rucăr**, pentru a tăia retragerea armatelor române din Oltenia și Muntenia.

Monumentul, în piatră, păstrează peste 1.000 de oseminte ale eroilor, adunate de pe câmpul de luptă.

Mergând mai departe pe șoseaua ce leagă Câmpulung de Brașov, întâlnim după 18 km pe drumul cu cele mai frumoase priveliști, urcând și coborând munții, **comunele Dragoslavele și Rucăr**.

În prima se află ***Muzeul Memorial* Al. Vlahuță** (1858-1919), unde scriitorul a locuit mulți ani, iar în cea de a doua admirăm stilul caselor cu aspect de vilă, care au atras întotdeauna numeroși vilegiaturiști.

CURTEA DE ARGEȘ

Să ne încheiem vizita în jud. Argeș în zona orașului Curtea de Argeș, aflat la 31 km depărtare de Pitești.

În anul 1369, domnitorul Vladislav I mută capitala Țării Românești de la Câmpulung la Curtea de Argeș. De altfel, cel mai vechi document emis poartă data de 26 nov. 1369.

Obiectivul cel mai vechi este **Complexul *Curții Domnești***, datând din sec. al XIV-lea.

Biserica Domnească, unul din vechile monumente de arhitectură ale țării, a fost salvată de la degradare printr-o magistrală restaurare efectuată între 1911 și 1920 de către arh. Grigore Cerkez (1850-1927).

Ea are forma de cruce înscrisă și a fost ctitorită de Basarab I, cum arată o inscripție în limba slavonă din prima jumătate a sec. al XIV-lea.

Comisia monumentelor istorice a reușit să degajeze de sub straturile ulterioare din sec. al XVIII-lea și al XIX-lea un număr însemnat de fresce, în parte foarte bine păstrate și de o valoare cu totul excepțională. Partea cea mai importantă și cea mai întinsă din fresca veche se află în altar.

Sub pardoseala din naosul bisericii s-au descoperit 19 morminte. Cel mai bine conservat este cel al lui Radu I, care este înveșmântat în haine cusute cu fir și boabe de mărgăritar, pe cap o diademă cu mărgăritare și aur, cingătoare cu pafta de aur, cu diamante și numai pietre scumpe.

Deși biserica a fost ctitorită, așa cum am mai precizat, de **Basarab I, Radu Vodă I** a desăvârșit-o, zugrăvind-o, trecând astfel în ochii supușilor săi ca singur ctitor al lăcașului.

Puțin mai "nouă", dar mult mai vizitată de către turiști, este ***Biserica Episcopală***, începută a fi zidită în 1512 de către Neagoe Basarab și terminată în 1517, când a fost și târnosită. Decorația interioară a fost terminată la 1526, în vremea lui Radu de la Afumați, ginerele lui Neagoe Basarab.

Planul acestei catedrale este atribuit lui Neagoe Basarab, iar piatra de construcție, un calcar de foarte bună calitate, a fost adusă de la carierele din Albești (Muscel). Marmura și mozaicul au fost aduse, se pare, de la Constantinopol. 12 coloane, dispuse în plan pătrat, susțin o turlă înaltă de 20 m. Alte două turle mici, răsucite, încoronează capetele dinspre apus ale celor două gropnițe. Al patrulea turn, mare, se înalță peste naos. Turlele răsucite, ca și ferestrele, sunt împodobite cu adevărate dantelării de piatră sculptată, de influență armeano-georgiană.

În interiorul bisericii se află mormântul ctitorului **Neagoe Basarab** (1521), al soției sale, doamna Despina, și ale celor patru copii ai lor, precum și al domnitorului Radu de la Afumați (1521-1529).

Tot aici sunt îngropați cei trei regi ai României, Carol I, Ferdinand și Carol al II-lea, precum și reginele Elisabeta și Maria.

Peste drum de biserică se află ***fântâna "Meșterul Manole"***, arhitectul legendar al ctitoriei lui Neagoe Basarab, cântat de mai multe balade populare.

Pe lângă aceste două obiective turistice de excepțională valoare - Biserica Domnească și Biserica Episcopală - în Curtea de Argeș se mai află și alte monumente de arhitectură.

Unul este ***Biserica Olari*** (str. Cuza Vodă 136), ridicată în ultimul sfert al veacului al XVI-lea. Interesantă este și ***Biserica "Sfinții Voievozi" - Flămânzeni*** (str. Eroilor 36), ridicată în sec. al XVIII-lea, în curtea căreia se află mormântul arhitectului Lecomte de Nouilly, care în 1875 a făcut o restaurare completă a Bisericii Episcopale. În sfârșit, menționez ***Biserica "Adormirea Maicii Domnului"*** (str. Negru Vodă 48), cu un brâu înălțat aproape de acoperiș, ridicată în prima jumătate a sec. al XVIII-lea.

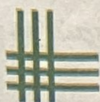
Să părăsim Curtea de Argeș, pentru a merge la CĂPĂȚÂNENI, la 25 km depărtare, unde la margine se află **ruinele cetății lui Vlad Țepeș, cunoscută și sub numele de *"Cetatea lui Radu Negru"* sau *"Cetatea Poenari"***.

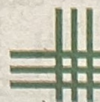
Cetatea, din care se văd astăzi doar ruinele, este perfect adaptată terenului - un pinten de stâncă prăpăstios, separat printr-o șa de masivul muntos.

Drumul urcă apoi pieptiș, devine sinuos, este săpat în stâncă. Ajungem la **BARAJUL VIDRARU**, unde se află **hidrocentrala cu același nume, a doua ca importanță după cele două de la Porțile de Fier, de la Dunăre.**

La cota 834 m se află coronamentul barajului; deschiderea de la un versant la altul este de 376 m, lungimea barajului de 397 m, înălțimea de 165 m și grosimea de 25 m. Lacul de acumulare creat aici este lung de 14 km, acoperind o suprafață de 900 ha. S-au captat apele râurilor de munte Topologul, Râul Doamnei, Vâlsanul și Cernatul, prin tunele în lungime de 28 km.

De la Barajul Vidraru începe urcușul pe cea mai frumoasă șosea din țară, alpină, ce depășește în unele locuri 2.200 m, ***Transfăgărășanul***, cu peisaje superbe, cu lacuri montane (**Bâlea**), cascade și priveliști unice.

Corespondență

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI
- CRIZA OSTATICILOR DIN IRAN -

In cartea sa de memorii "*Aux secrets des rois*", contele Alexandre de Marenche, fostul șef al serviciilor secrete franceze de contraspionaj în perioada de președinție a lui Valery Giscard d'Estaing, relatează o serie de întâmplări - pe cât de reale, pe atât de bizare - referitoare la evenimentele din Iran. Astfel, directorul S.D.E.C.E (Service de Documentation Exterieure et de Contre Espionage) comentează prezența în Franța, în calitate de refugiat politic, a șefului religios iranian ayatolahul Komeini, găzduit și păzit într-o localitate din apropierea Parisului.

Ca orice refugiat politic, acesta ar fi trebuit să se abțină de la activități provocatoare, dar preotul islamist nu asculta de asemenea recomandări ci, din contră, primea zilnic la locuința sa zeci de activiști religioși iranieni și înregistra numeroase discursuri incendiare împotriva Șahului Reza Pahlavi, discursuri care ajungeau ulterior clandestin în Iran, pentru propagandă subversivă.

Deoarece asemenea activități provocatoare puneau Franța într-o situație delicată și greu de susținut, șeful de la S.D.E.C.E. i-a propus, la un moment dat, președintelui francez "neutralizarea" lui Komeini, fie prin izolarea acestuia înt-un loc absolut secret și inaccesibil, fie, la limită, prin lichidare fizică.

Nehotărât, președintele Giscard d'Estaing l-a consultat pe cel american, Jimmy Carter. La auzul sugestiei franceze, Carter a sărit ca ars, urlând în telefon: "*Ce? Ați înnebunit? Să lichidați un preot? Niciodată!! Mai ales că are și 70 de ani. Să nu mai aud vreodată de așa ceva!!*" Din păcate, sub altă formă, dl. Carter avea să mai audă mult și bine de ayatolahul Komeini!

Ce a urmat în Iran se cunoaște. **Americanii l-au obligat pe Șahul Persiei să abandoneze puterea,** refuzându-i totodată azilul politic pentru el și familia sa. In locul lui Reza Pahlavi, la Teheran **puterea a fost preluată de reprezentanții revoluției islamice, conduși chiar de... ayatolahul Komeini.**

Ca o primă concluzie, putem înțelege că președintele Carter, în modul cel mai conștient și mai premeditat, l-a debarcat pe Șahul Persiei și l-a înlocuit cu o conducere fundamentalist islamică, în speranța unei mai mari influențe americane în regiune.

Evenimentele însă nu au evoluat așa cum sconta Jimmy Carter, iar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg. Odată ajunși la putere, islamiștii fundamentaliști iranieni au întors foaia, devenind cei mai înverșunați antiamericani, iar la 4 nov. 1979 au trecut la acțiuni extreme. Astfel, **Ambasada Americană de la Teheran a fost luată cu asalt de gărzile revoluționare, iar 69 de funcționari, diplomați și pușcași marini din paza instituției au fost luați ostatici.** Timp de 444 de zile aceștia au fost ținuți prizonieri, iar SUA sfidată în mod ostentativ. **Situația Administrației a devenit foarte gravă**, mai ales că anul 1980, care se apropia, era și un an electoral, iar Jimmy Carter intenționa să candideze și pentru al doilea mandat.

Din partea partidului republican se contura tot mai precis un tandem redutabil, alcătuit din Ronald Reagan și George Bush senior. Acești doi politicieni **republicani** au căutat, pe toate căile, să profite de situația gravă în care se găsea Administrația Carter, pentru a-și mări șansele de a câștiga alegerile din nov. 1980. Iar când zic "pe toate căile", nu exclud și pe acelea ale josniciei, așa cum se va constata din cele ce urmează.

Tratativele inițiate de Casa Albă cu fundamentaliștii de la Teheran nu au condus nici inițial, nici pe parcurs la rezultate notabile, fapt ce a făcut ca președintele Carter să înregistreze niște scăderi (mai bine zis căderi) record în sondaje. Un sondaj Gallup, efectuat la finele anului 1979, îl cobora pe șeful Casei Albe de la 75% la 60% într-o singură lună, iar în aprilie 1980 doar 40% din americani mai aveau încredere în Jimmy Carter.

Disperat de involuția vijelioasă a evenimentelor, președintele american a mai făcut o greșeală, acceptând o propunere îndoielnică a armatei SUA de eliberare prin forță a ostaticilor (operațiunea "Gheară de Vultur " din 24 apr. 1980).

G. Bush la Paris – "surpriza din octombrie"

Din păcate, comando-ul SUA, alcătuit din șase elicoptere de asalt cu cca.130 militari de elită la bord, eșuează în deșert din cauza unei banale furtuni de nisip, iar problema mare nou apărută a fost recuperarea militarilor gata să cadă și ei prizonieri în mâinile gărzilor iraniene. Acest eșec a redus și mai mult șansele lui Carter de a fi reales în 1980.

O poziție atât de slabă a adversarului ar fi trebuit să-i mulțumească pe republicani, limitându-le acțiunile la o propagandă inteligentă de menținere a adversarului în inferioritate permanentă. **Dar tandemul republican Reagan - Bush** nu a gândit așa și **a plusat,** trecând la **acțiuni și mai agresive față de administrația Carter.** In acest sens, ***emisari ai republicanilor s-au dus la Teheran, unde au promis islamiștilor armament sofisticat în valoare de 5 miliarde de dolari dacă aceștia îi mențin în captivitate pe ostaticii americani până la epuizarea alegerilor din SUA.*** Mai mult, **George Bush senior** și soția sa Barbara s-au deplasat la Paris în mare secret, unde au realizat așa-numita "***Surpriză din Octombrie***" (19 oct. 1980). In acest loc s-au întâlnit cu o echipă de reprezentanți iranieni de frunte și au parafat cu aceștia acordul sus-menționat. In săptămânile următoare americanii au livrat iranienilor, în mare secret, din stocurile armatei israeliene, armamentul sofisticat promis, completând ulterior golurile apărute în dotarea Israelului cu cantități echivalente, dar mai perfecționate, de arme de mare performanță.

La alegerile americane din 1980 Jimmy Carter a fost învins cu ușurință, iar pe 20 ian. 1981, când Ronald Reagan a preluat oficial conducerea Casei Albe, a declarat sentențios că "*ostaticii de la Teheran au fost eliberați în aceeași zi, că sunt sănătoși și că rușinea de pe obrazul Americii a fost ștearsă*".

Rămâne să vedem acum ce se ascundea cu adevărat în spatele acestor relatări atât de sumare.

Secretul operației "Surpriza din Octombrie" a fost păstrat cu strășnicie de echipa Reagan - Bush senior, dar, așa cum se întâmplă de obicei în viață, **primele detalii au început să apară în 1988, la procesul unui fost ofițer al C.I.A.** (Central Intelligence Agency), adică Serviciul secret de contra spionaj al SUA.

Acest personaj, cunoscut în documente cu numele de Richard Brenneke, a declarat în fața juriului care-l audia că are dovezi despre vizita lui George Bush senior și a soției sale Barbara la Paris în 19 oct.1979, unde a definitivat acordul cu delegația fundamentaliștilor islamiști de la Teheran, acord constând în armament modern american în valoare de 5 miliarde de dolari, contra reținerii ostaticilor de la Ambasada Americană din Teheran până după oficializarea alegerilor din SUA.

Afirmațiile lui Brenneke nu puteau fi ignorate, acesta fiind și un fost participant la proiectul Demawand, acțiune prin care SUA a căutat să sustragă în diferite moduri documentații și chiar armament sovietic de ultima generație. Ori, în cadrul târgului murdar cu islamiștii de la Teheran, SUA a obținut de la aceștia, pe lângă prelungirea cu cca. 120 de zile a captivității ostaticilor americani de la ambasadă, și documentația detaliată a tancului sovietic T-80. Numai că omul nr. 1 al CIA la această acțiune de succes a fost tocmai Richard Brenneke, implicat direct și în transferul de armament modern american, via Israel, către oamenii lui Komeini.

In 1992, operațiunea "*Surpriza din Octombrie*" devine tot mai jenantă pentru Casa Albă, motiv pentru care Congresul SUA înființează o Comisie de Anchetă care să elucideze această problemă penibilă. Comisia respectivă, condusă de republicanul Lee Hamilton, face la 1 iulie 1992 un **raport foarte ambiguu, în genul raportului făcut de Comisia Warren în cazul asasinării președintelui Kennedy.**

Suspiciunile legate de "Surpriza din Octombrie"ar fi fost astfel îngropate de comisia Hamilton, dacă, pe lângă mărturisirile lui Brenneke, nu ar fi apărut și **alte dovezi zdrobitoare,** prezentate mai jos în continuare.

Raportul KGB:

Un raport întocmit de serviciile secrete sovietice, interesate să stopeze eforturile SUA de procurare la negru" a documentațiilor tehnice rusești pentru tehnica de vârf a Moscovei, a ajuns și în mâinile experților de la CIA. Ori, acest raport, foarte detaliat, **menționa clar prezența lui Bush senior și a soției sale la Paris pe 19 oct. 1979, unde s-a întâlnit cu delegația lui Komeini.**

Raportul KGB-ului a fost pur și simplu ignorat de Comisia Hamilton.

Declarația lui John Mac Lean:

Acest reputat **ziarist la "Chicago Tribune" a relatat** unor oficiali americani despre faptul că el, **personal, îl văzuse pe Bush senior la Paris în jurul datei de 20 oct. 1979** și că **aflase acolo despre întâlnirea acestuia cu delegația iraniană.**

Declatația lui Yaser Arafat:

Liderul palestinian **a confirmat și el operația "Surpriza din Octombrie"** și târgul încheiat de Bush cu emisarii lui Komeini. Declarația a făcut-o public, pe 22 ian. 1998, în bunkerul său din Gaza, cu prilejul unei vizite de pace pe care Jimy Carter a făcut-o în Orientul Mijlociu.

O declarație asemănătoare a făcut și un colaborator important al lui Yasser Arafat, Bassam Abu Sharif, în 1990 la Tunis, cu prilejul unei reuniuni a Ligii Arabe.

Declarația președintelui iranian:

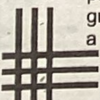
La 17 dec. 1992, **fostul președinte iranian Abdul Hassan Bani Sadr a făcut o declarație absolut asemănătoare** cu aceea făcută de Yasser Arafat. Mai mult, el a adresat și o scrisoare documentată Comisiei pentru Apărare din Camera Reprezentanților a Congresului SUA, făcând dezvăluiri ample asupra operațiunii 'Surpriza din Octombrie". In 1980 Bani Sadr era președintele în funcție al Iranului, postură în care a cunoscut în detaliu toate tratativele și rezultatele apărute pe parcurs în criza ostaticilor.

Concluzii

Dovezile importante prezentate mai sus în legătură cu **operațiunea "Surpriza din Octombrie" atestă în mod categoric cârdășia la care Reagan și Bush senior s-au pretat doar pentru a avea certitudinea că vor câștiga alegerile „din nov. 1980.** *Să închei un acord secret cu un adversar declarat, să-i furnizezi acestuia armament modern în valoare de cinci miliarde de dolari, să-ți menții în captivitate cu bună știință 69 de conaționali încă 120 de zile doar pentru a-ți asigura alegerea la conducerea statului, iată o dovadă de josnicie greu de imaginat și, mai ales, de egalat.*

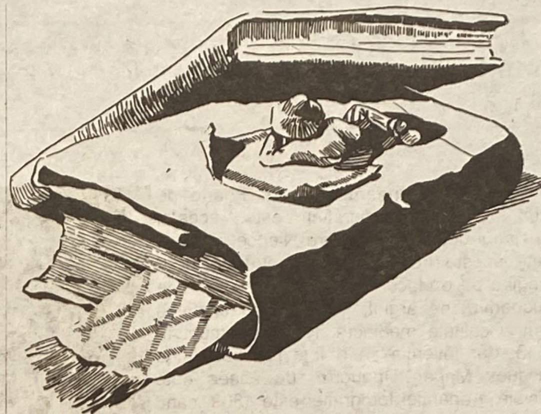
Atât Ronald Reagan cât și George Bush senior au devenit ulterior președinți ai Statelor Unite. Se spune că ***popoarele își aleg, de obicei, conducătorii pe care îi merită.***

Ion Boiangiu

Concurs
ISTORIA CENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: *"Care era modelul de voievod al Căpitanului?"*
a fost dat de Raluca Marinescu din Comarnic, 33 ani,
care a câștigat cartea *"Prin Basarabia voievodală"* scrisă de avocat și instructor legionar, șeful regiunii Muscel și directorul publicației legionare din exil "Vatra", Petre Vălimăreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Modelul de voieod al Șefului Mișcării Legionare, Corneliu Zelea-Codreanu, era Ștefan cel Mare:
***"Am aprins o lumânare pentru sufletul lui Ștefan cel Mare, prin care neamul nostru s-a ridicat la cea mai mare înălțime a lui și pe care eu îl socot la** înălțimea lui Napoleon, a lui Cezar și Alexandru Machedon.*
Pe oriunde vor merge pașii mei, prin orice lupte voi intra, dacă deasupra mea voi simți umbra Sf. Arhanghel Mihail și dedesubt umbrele celor 20 de morți dragi ai familiei și Mișcării Legionare, în dreapta simt sufletul lui ȘTEFAN CEL MARE și spada sa."
(Corneliu Zelea-Codreanu – *"Pentru legionari"*, cap. *"Spre masele populare – În Ardeal, la Ludoșul de Mureș)*

ÎNTREBAREA LUNII MAI: Ce înseamnă a fi "corect politic"?
PREMIU: *"Diavolul este politic corect"* (noua carte a ieromonahului basarabean Savatie Baștovoi).

***

VĂ INVITĂM LA TABĂRA DE MUNCĂ ȘI EDUCAȚIE LEGIONARĂ:

În perioada **17 – 31 iulie 2010** se va desfășura tabăra de muncă și educație legionară având ca obiectiv contribuția prin muncă pe șantierul de construcție a unei mănăstiri din regiunea **subcarpatică.**
Avem **asigurate cazarea și masa.**
Acceptăm participarea unor persoane care nu fac parte din Mișcarea Legionară dar doresc să intre în contact cu ea cu această ocazie.
Amănunte prin telefon sau corespondență.
Ne rezervăm dreptul la selecție.
Plecarea se va face din București, de unde suportăm transportul până la obiectiv și înapoi.

***

ACTUALITATE (continuare din pag. 3)

***

Duminica aceasta, 23 mai, sunt Rusaliile, o străveche sărbătoare preluată din mitologia romană (Rosalia, Sărbătoarea Trandafirilor, era o zi închinată

cultului morților, și se aduceau ofrande: alimente și trandafiri, pentru "îmbunarea" sufletelor acestora).

In mitologia și folclorul românesc, *Rusaliile* sunt numite și "iele", "șoimane" și "zâne". Ielele sunt făpturi fabuloase, înzestrate cu puteri magice și de seducție, care sălășluiesc în văzduh, în munți, în peșteri, în păduri și pe malul cascadelor.

Legat de Rusalii este și faimosul **joc al călușarilor**, dans ritual care vine de la săritul peste foc pentru a scăpa de ***iele, zânele rele***, fiind considerat în popor, în vechime, remediul pentru vindecarea unui suflet care a privit "dansul ielelor" (care ia mințile). Acest dans tradițional este **practicat de Rusalii.**

Ceremonialul ***Călușului*** cuprinde dansuri si ritualuri executate de un grup de bărbați ierarhizat: *mut, stegar, călușari de rând,* iar ***călușarii*** reprezintă participanții la *dansul călușului*, **cel mai vechi dans românesc,** prezent în timpurile vechi în toate provinciile.

Există însă documente istorice care atestă practicarea dansului și cu alte ocazii, nu numai în Săptămâna Rusaliilor: de exemplu, dansul executat de soldații lui Mihai Viteazul, "călușerii", ce se aflau sub conducerea vestitului căpitan Baba Novac, în cadrul sărbătorii date de Sigismund Bathory în 1599, la Piatra Caprei, lângă Alba Iulia.

Călușul a fost inclus în Lista Capodoperelor Patrimoniului Oral și Imaterial al Omenirii (Masterpieces of the Oral and Intangible Heritages of Humanity), fapt comunicat de directorul general al UNESCO, Kodchiro Matsuura, la sediul UNESCO din Paris, în nov. 2005.

Începând însă din perioada comunistă Obiceiul românesc de a juca ***călușul*** a trecut în sfera divertismentului și a devenit, din dansul mistic și mitic, o demonstrație de acrobație. „Era foarte jucat pe scenă la Cântarea României. Săriturile peste bâtă erau chiar o reprezentație de circ, ca să dea bine și să distreze. Își pierdea din valoare, iar dansul nu mai avea simbolurile originale de luptă și de bărbăție. Taina legatului în căluș, care era un procedeu secret, se făcea în lumina reflectoarelor, ca și acum", ne spune etnologul Ioana Popescu.

Din punct de vedere creștin însă, ziua aceasta coincide cu POGORAREA SFANTULUI DUH (aceasta se sărbătorește întotdeauna duminica, **la 50 de zile după Paști**).

Conform Sf. Scripturi, in aceasta zi **Duhul Sfânt s-a pogorât asupra Sf. Apostoli,** dându-le darurile spirituale necesare propovăduirii Evangheliei în toate colțurile lumii și **harul preoției,** ca și puterea de a-l transmite.

De aceea aceasta sărbatoare este considerată că fiind **ziua de naștere a Bisericii, instituție fondată de Însuși Mântuitorul..**

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, la nivel naţional: în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 2425471
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- 70 RON pentru **Europa**;
- 130 RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Şerban Mărgineanu - Arad: Foarte pe scurt, istoricul fotografiei este acesta: Fizicianul Joseph Nicéphore Niépce a folosit toate aceste trei proceduri pentru a fixa o imagine pe o placă metalică cu depunere de halogenură de argint, în 1829. Rezultatul a avut o calitate mediocră, Niepce a murit în 1833, dar invenţia sa a fost recuperată de Jacques Mandé Daguerre, de aceea data oficială a apariţiei fotografiei este 1839, când Daguerre a prezentat descoperirea, numită de el "daghereotip", care este o simplă ameliorare a invenţiei făcute de Niepce. Statul francez a devenit proprietar al invenţiei. Prin daghereotipie se obţinea o matriţă a mediului pe o placă metalică tratată cu o substanţă fotosensibilă, după o expunere de 8 ore, când cerul era senin, iar copierea se făcea prin presarea matriţei pe suportul de hârtie, ca la orice tipărire a ziarelor. Tehnica a avansat însă rapid, invenţia facând să apară şi o nouă meserie, aceea de fotograf, căutată în special de ziarele vremii. Felix Tournachon, cunoscut mai bine sub numele Félix Nadar, a făcut prima fotografie aeriană, din nacela unui balon, în 1848, iar prima fotografie cu culori permanente a fost realizată aprox. 20 de ani mai târziu, de fizicianul James Clerk Maxwell. În 1884 George Eastman a realizat primul negativ flexibil, pe un suport de nitroceluloză, cunoscut sub denumirea de "roll film", uşor de manipulat, incasabil şi cu aceleaşi proprietăţi fotografice ca ale plăcii de cristal; totodată, volumul şi greutatea aparatului de fotografiat se micşorează considerabil, transportarea lui nemaifiind o problemă.

Călin Căpraru - Alba Iulia: Pârvu Mutu Zugravul (1657 – 1735) a fost pictorul bisericilor ctitorite de fam. Cantacuzino. Mănăstirea lui Negru Vodă din Câmpulung Muscel, Mănăstirea Cotroceni a lui Şerban Vodă Contacuzino, Mănăstirea Lespezile a lui Pârvu Cantacuzino, Mănăstirea Sinaia a Spătarului Mihai Cantacuzino, Mănăstirea Râmnicu Sărat, Mănăstirea Sf. Gheorghe Nou a lui Constantin Voievod Brâncoveanu, Mănăstirea Mărgineni, bisericile din Filipeştii de Târg şi de Pădure ş.a. stau mărturie a talentului său, el fiind un adevărat creator de şcoală în epoca lui Const. Brâncoveanu. Fiu al preotului Ioan Pârvescu din Câmpulung, spre sfârşitul vieţii s-a călugărit la Mănăstirea Mărgineni.

Dorin Ghilencea - Oradea: O armă pe care se bazau răzeşii luptători erau teribilele ghioage; realizate din lemn de esenţă tare şi ghintuite la capăt, care puteau uşor zdrobi coifurile şi armurile vrăjmaşilor. Sabia era la mare căutare, tipul de paloş moldovenesc semăna cu iataganul. Răzeşii nu au folosit niciodată săbiile grele şi impractice de tip european, folosite îndeobşte de polonezi şi unguri. Fiecare grup de infanterie avea câte o ceată de săteni înarmaţi cu coase pentru a tăia picioarele cailor sau ale călăreţilor, în funcţie de conjunctura luptei. Caii moldoveneşti erau o rasă unică, din nefericire dispărută azi. Extrem de preţuiţi de hanii tătari şi paşalele turceşti, nu erau arătoşi, dar erau deosebit de iuţi şi de rezistenţi. La naşterea mânjilor răzeşii le tăiau nările pentru a înlesni procesul respiraţiei pe timp de galop.

Mugur Pop – Bârlad: Teribilii cazaci au apărut la marginea hotarului Poloniei cu ţinuturile tătăreşti, ca naţie compusă din refugiaţi din Rusia, Polonia, Moldova, Kalmukya şi Cerchezia. Vorbeau o limbă amestecată pe care o înţelegeau cu toţii. Urau de moarte pe musulmanii turci şi tătari, precum şi pe catolici. Împotriva acestora porneau în fiecare an în expediţii de jaf şi pedepsire, fiind conduşi de un ataman. Reşedinţa lor era la gurile Niprului şi Volgăi unde îşi înjghebaseră chiar şi o flotă de bărci cu care jefuiau neguţătorii turci şi genovezi. Erau luptători rebeli, violenţi şi temperamentali. Ingroziţi, turcii i-au denumit "cozaq", adică "nebun liber". Bazându-se pe credinţa comună ortodoxă, Ioan Vodă cel Cumplit a angajat douăsprezece şotnii căzăceşti să lupte de partea sa împotriva Semilunei. Istoria nu i-a dat alţi aliaţi, întrucât polonezii şi ungurii, vecinii creştini ai Moldovei, tremurau de frica ienicerilor. Atamanii cazaci Pokotilo şi Swiercewski i-au fost credincioşi voievodului român până la moarte.

Vasile Laurian – Borşa: Asociaţia "Prietenii Legiunii" (înfiinţată în 1936 de Căpitan) era o organizaţie formată din creştini care nu se puteau integra în spiritualitatea severă a Mişcării, dar care doreau să ajute material şi moral Legiunea. Condiţii de înscriere: să fie creştini şi simpatizanţi ai Legiunii, să ajute după posibilităţi, moral sau material, pe legionari. Din această organizaţie nu puteau să facă parte trei categorii de oameni: cei care atacaseră cu mişelie Legiunea sau avuseseră atitudine vecină cu mişelia; cei fără caracter; cei incorecţi care făcuseră averi din afaceri necurate. De asemenea, oamenii politici care jucaseră vreun rol în viaţa publică nu puteau fi încadraţi în Mişcare, ci doar în Asociaţia "Prietenii Legiunii", pentru că "oamenii trăind într-o anumită mentalitate cu foarte mare greutate se pot adapta mentalităţii legionare" (după cum preciza Căpitanul în Circulara din 9 martie 1937).

Toma Ciugui - Brad: Primul angajament militar al NATO a fost campania de 11 săptămâni împotriva Serbiei şi Muntenegrului, din martie-iunie 1999, prima misiune a organizaţiei în afara zonei euro-atlantice declarate. NATO sau Organizatia Tratatului Atlanticului de Nord, o alianţă politico-militară ce cuprinde 26 de ţări din America de Nord şi Europa, are cartierul general la Bruxelles. Actul de înfiinţare a fost semnat în 1949, la Washington, de Belgia, Canada, Danemarca, Franta, Italia, Luxemburg, Islanda, Olanda, Norvegia, Portugalia, Marea Britanie şi Statele Unite. (În 1955, ca replică la NATO, URSS şi statele-satelit ale acesteia au fondat Pactul de la Varşovia; în 1989 acesta s-a dezintegrat.) În 1999 Ungaria, Cehia şi Polonia s-au alăturat NATO. Extinderea a continuat, în 2002, când alte şapte ţări au fost invitate să înceapă negocierile de aderare: Estonia, Letonia, Lituania, Slovenia, Slovacia, Bulgaria şi România (fostele membre ale "Pactului de la Varşovia"); deci e clară chestiunea cu "democraţia", independenţa etc.?

Marius Velicu – Slatina: Evident că Mişcarea Legionară nu este un partid (şi nu a fost niciodată)! Pentru a participa în campaniile electorale şi-a înfiinţat Partidul "Totul Pentru Ţară" (care a fost desfiinţat odată cu instaurarea dictaturii carliste, în 1938).

Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – Inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com